

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Craig Dimond.
Bogsiden: Fotoillustration: Jerry Gorns.

LILLE LIAHONAS FORSIDE

Foto: Julia D. Awerkamp. Se »Angela Miller fra Council Bluffs i Iowa, side 2.

SE SIDE 2

ARTIKLER

- 2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: HVEM TROR DU, AT DU ER? – ET BUDSKAB TIL DE UNGE PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
- 14 EN TILBØJELIGHED TIL BESTANDIG AT GØRE GODT ÆLDSTE SPENCER J. CONDIE
- 25 BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: VI ØGER VORES ÅNDELIGHED VED FASTE OG BØN
- 28 SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: »ET SIKKERT VIDNESBYRD«
ET HØJERE PERSPEKTIV HUGO IBÁÑEZ
JEG GJORDE FØRSØGET LYDIE ZEBO BAHIE
IKKE HELT ALENE KELLY A. HARWARD
- 34 DEN LEVENDE PROFETS ORD
- 36 SÅDAN BLIVER VI VORE BØRNS BEDSTE LÆRERE RONALD L. KNIGHTON
- 48 SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA FOR JUNI 2001

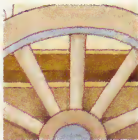
ISÆR FOR UNGE

- 8 OPFYLDELSEN AF EN PROFETI JUAN CARLOS GÓMEZ FLÓREZ
- 10 I DET FØRSTE MORGENGRY JANET THOMAS
- 22 SPØRGSMÅL OG SVAR: HVORFOR SKULLE JEG TÆNKE PÅ AT BETALE TIENDE?
- 26 LINJE PÅ LINJE: VÆRDSÆT FRELSERENS OFFER
- 46 »HUSK PÅ, HVEM DU ER«

LILLE LIAHONA

- 2 NYE VENNER: ANGELA MILLER FRA COUNCIL BLUFFS I IOWA JULIE D. AWERKAMP
- 5 BARE FOR SJOV: PAK DIN HÅNDKÆRRE
- 6 FÆLLESTID: VI BLIVER VELSIGNET, NÅR VI FØLGER PROFETEN DIANE S. NICHOLS
- 8 PROFETENS RÅD: DE SEKS V'ER
- 10 FIKTION: FAMILIEAFTENSSKATTEJAGT JENNIFER JENSEN
- 12 HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: JESUS UNDERVISER OM BØN; JAIRUS' DATTER OPVÆKKES FRA DE DØDE

SE LILLE LIAHONA, SIDE 5

SE SIDE 10

Juni 2001 150. årgang, Nummer 6
LIAHONA 21986 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvæm: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuschwander
Vejledere: L. Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M. Madsen

Undervisningsafdelingen:

Adm. direktør: Ronald L. Krieger
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Vol Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jennifer Greenwood
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidskriftsassistent: Collette Nabaker Aune

Design:

Grafisk leder, ridskriver: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sherri Coe
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pivon
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Ralland F. Sparks,
Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Morlin

Tryk- og distributionsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionsadresse: Translation Division, Borupé Allé
28, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 31 18 50,
fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lane Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Ulfendagatan 24, S-412 80 Göteborg, Tlf. 0046-31 77 88 976,
Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementprisen på
DKK 130 pr år (inkl. moms og porto) betales direkte i
menigheden under »Andet, Skriv: Liahona».

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona,
Flor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder «kompass» eller «vejviser») udgives på albansk, armenisk, armenisk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, hongkongsisk, italiensk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribatisk, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisproget, mongolsk, norsk, polsk, portugalsk, rumænsk, russisk, somansk, slovensk, spansk, svensk, vietnamesisk, kinesisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
June 2001 Vol. 150 No. 6, LIAHONA (USPS 311-480)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA. Subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-531-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 263368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

»MEDLEMMERNE ER NØGLEN«

Jeg vil gerne udtrykke min dybeste tak for ældste M. Russell Ballards dejlige artikel »Medlemmerne er nøglen« i septemberudgaven af *Liahona* (engelsk) 2000. Det er en artikel, som ethvert ward har brug for, og den kan benyttes som et stærkt redskab til at undervise medlemmerne og hjælpe dem til at engagere sig i det herlige værk med at forkynde evangeliet og gøre sig til venner med nye medlemmer. Jeg har i sinde at benytte artiklen til at undervise vore stavsmisionærer. Det er sandt, at medlemsmissionærindsatsen er af afgørende betydning for grundfæstelsen og opbyggelsen af Herrens kirke.

Ruben N. Angeles,
Legazpi 1. Ward,
Legazpi Stov i Filippinerne

BUDSKABET FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB GIVER STYRKE

Liahona (spansk) er en velsignelse fra vor himmelske Fader. Jeg har været medlem af Kirken i tte år og har været abonnent i to år. Jeg opfordrer medlemmer af Kirken til at abonnere og nyde godt af det åndelige festmåltid, som findes i tidsskriftet.

Det er et stort vidnesbyrd for mig i livets daglige kamp. Budskabet fra Det Første Præsidentskab og de øvrige artikler er en hjælp til at udføre min hjemmundenvisning og forberede effektive taler.

Eduardo E. Ortiz Picalúa,
El Bosque Gren,
Sinceloje Distrikt i Colombia

EN STOR GLÆDE

Første gang jeg hørte om Kirken var fra mine naboer i Cartagena i Bolívar i Colombia. Jeg opdagede, hvor vidunderlig Kirken er, og jeg ved, at det er den sande kirke. I dag bor jeg i Bogotá, som jeg flyttede til for at fuldføre min uddannelse på politiskolen. Jeg har været her i et halvt år, men jeg har kun haft mulighed for at være i kirke et par gange, fordi jeg kun har få friweekender. Men min far købte mig et eksemplar af *Liahona* (spansk), og den gave har givet mig stor glæde. Skønt mine forældre ikke er medlemmer af Kirken, så ved de, at Kirken betyder meget for mig. Jeg ved, at min himmelske Fader er med mig, og at han hører mine bønner.

Andrea Del Pilar Rojas,
El Socorro Gren,
Los Alpes Distrikt i Cartagena i Colombia

HJÆLP TIL NYE MEDLEMMER

Jeg har ikke været medlem af Kirken ret længe, og jeg er den eneste i min familie, som er medlem af Kirken. *Liahona* (spansk) har virkelig hjulpet mig med alt det, som jeg gerne ville lære. Jeg har altid tidsskriftet med i tasken, så jeg kan læse det, og jeg ved, at de mennesker, som ser mig læse i det, også bliver interesseret i det. *Liahona* gør mig begejstret for evangeliet.

Guiliana Agüero Pareja,
Zamácola Ward,
Zamácola Stov i Arequipa i Peru

Hvem tror du, at du er?

ET BUDSKAB TIL DE UNGE

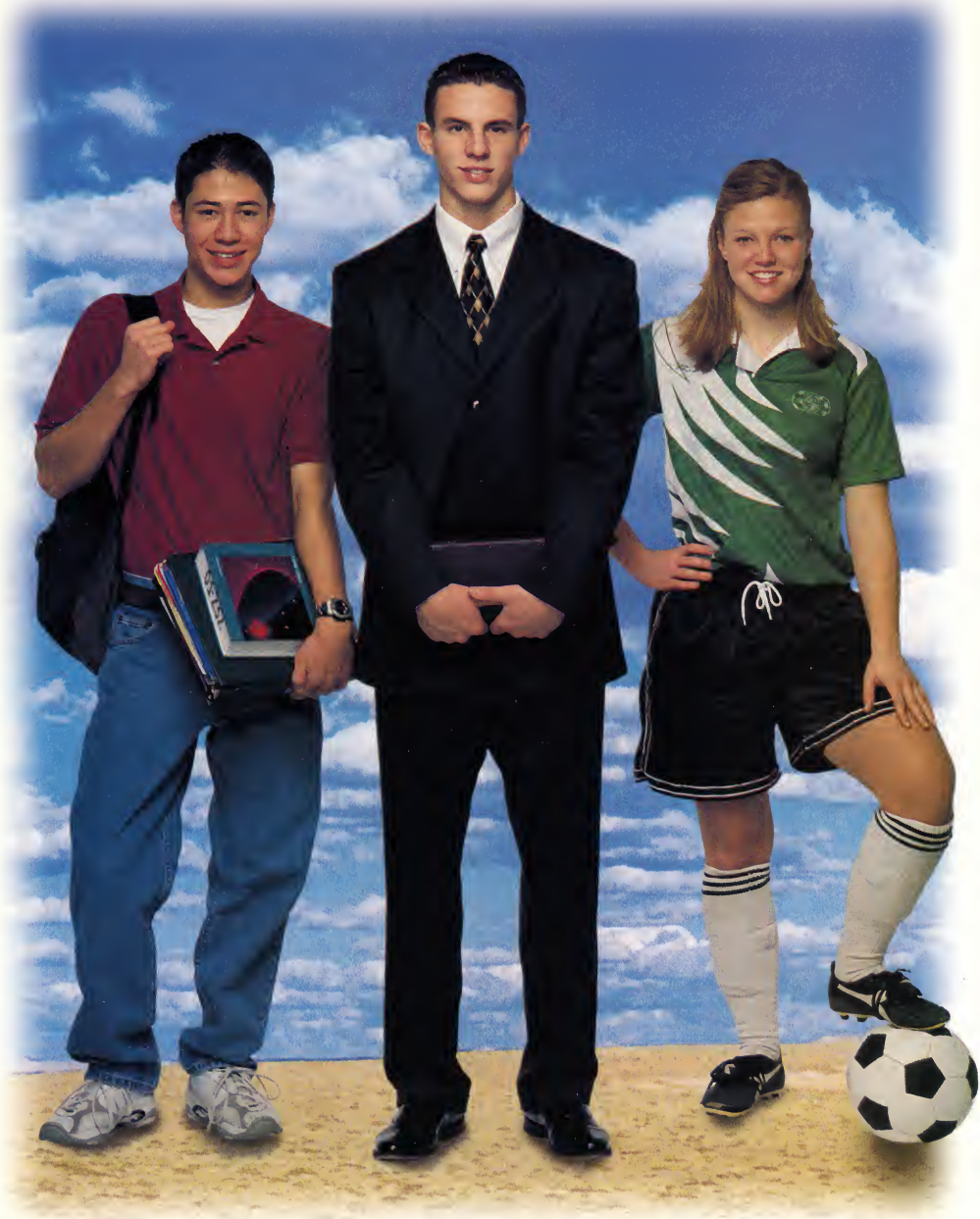

Som Guds sønner og døtre er vi forpligtet til at udvikle så mange af vore gudgivne talenter som muligt. I bliver lykkeligere, hvis I ved, hvem I er og har det godt med jer selv.

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg hylder jer unge mennesker som udvalgte, særlige ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne generation. I er netop begyndt på kampen for at finde ud af, hvem I er, og hvad jeres plads i livet er. I oplever nye, stærke følelser. I har store udfordringer. Jeg håber, at I er begyndt at nå mål og udmærke jer på en eller anden måde. Måske er det jeres smil, jeres personlighed eller jeres evne til at opmuntre andre. Måske har I opdaget, at I har evner som idrætsudøvere, studerende, computerspecialister, musikere, kreative skabere, kunstnere eller på mange hundrede andre områder. Det kan måske vinde jer personlig anseelse. Disse præstationer får jer måske til at overveje, hvem I egentlig er.

Den fremtrædende socialt engagerede læge dr. Fred Riley har behandlet mange idrætsudøvere, der i højere grad ser sig selv som idrætsfolk end som Guds børn. Han fortæller: »Hvad sker der, den dag de ikke længere kan spille basketball? Så ligger deres identitet i ruiner.«¹ Deres selvværd er knyttet til deres fysiske evner snarere end til deres karakter. Mange, som opnår verdensberømmelse, bryder sig ikke om sig selv. Nogle af dem, som er rige og berømte

er, trods deres store talenter og evner, meget usikre og bukker under for narko, spiritus eller umoralsk adfærd, og deres liv bliver knust. I stedet for at være glade for at være den, de er, bliver de utilfredse og ulykkelige. De måler udelukkende deres selvværd ud fra deres talent og præstationer i stedet for det, som de inderste inde er. Det passer ikke altid, at man bliver lykkeligere eller kommer til at holde mere af sig selv, hvis man opnår meget.

Som Guds sønner og døtre er vi forpligtet til at udvikle så mange af vore gudgivne talenter som muligt. Vi bør alle stræbe efter at opnå værdifulde mål. Vi bør udvikle færdigheder og få en uddannelse. I bliver lykkeligere, hvis I ved, hvem I er og har det godt med jer selv.

Så hvem tror I da, at I er? Den, man tror, man er, og den man *virkelig* er, kan være to vidt forskellige udgaver af en selv. Set i et evigt perspektiv skal disse to udgaver forenes. Gud kender jer og ved, hvad I kan blive til, fordi han har kendt jer fra begyndelsen, da I var hans åndelige sønner og døtre. Hvad I bliver til afhænger i høj grad af, om I følger retskafne principper og gør gode gerninger.

I vil måske spørge: »Hvordan kan jeg lære at holde af mig selv?« Jeg har fem forslag, som måske kan hjælpe jer.

1. LAV OM PÅ DÅRLIG OPFØRSEL

Vi er nødt til at lave om på vores dårlige opførsel. Vi må omvende os. Som Alma sagde til sin søn Corianton: »Ugudelighed har aldrig været lykke.«¹ Det er svært at holde af sig selv, hvis man gør det, som man ved, er forkert. De fleste af jer er blevet belært om passende opførsel af jeres forældre og ungdomsledere. I har også skrifterne og pjecen *Til gavn og styrke for de unge* til at vejlede jer.

I jeres søgen efter en identitet må I ikke lade jer lokke til at drage sammenligninger med idoler eller kropsformer, som måske nok virker mandige eller smarte, men som i virkeligheden ikke er passende for jer som sønner og døtre af en kærlig himmelsk Fader. En 17-årig pige blev så besat af sin figur, at hun begyndte at springe måltider over og endte med at lide af spiseværging. Da

det gik op for hendes far, insisterede han på, at hun spiste et ordentlig måltid. Den konfrontation ruskede op i hende, og hun skrev:

»Hele mit liv har jeg gjort alt for at stille andre tilfreds. Karakterer, opførsel, diplomer – det hele var for de andre, intet var for min egen skyld. Men spiseværgingen blev *min*. Den repræsenterede mig og *mine* valg, og nu ville min far også tage det fra mig!

Da jeg lå i min seng den aften og græd og følte mig fed, vidste jeg, at jeg havde brug for hjælp. Jeg vidste, at jeg sårede de mennesker, som jeg holdt af.

Da jeg havde ligget vågen hele natten, kom jeg til den konklusion, at det ikke var min far, jeg hadede. Jeg hadede MIG! Jeg blev klar over, at jeg ikke havde styr på min tilværelse. For første gang i mit liv indså jeg, at det var *mit* problem. Jeg måtte tage ansvaret for mit liv og ikke lade sygdommen styre det.

Alt ændrede sig ikke på én gang. Faktisk tog det lang tid, før jeg kom mig. Men med venners og families hjælp kom jeg langsomt til hægterne. Nu da jeg har nået min idealvægt, er jeg helt holdt op med at veje mig. Jeg tyrer heller ikke modebladene igennem længere. Jeg er måske ikke moderigtig, men jeg føler mig godt tilpas!³

At føle sig godt tilpas med os selv bidrager til vores lykke og vores identitetsfølelse.

Når vi ændrer på vores dårlige opførsel og søger Herren, kvalificerer vi os til Helligåndens følgeskab, og det har stor indflydelse på vores velbefindende. Denne store gave opnås ved retskaffen levevis, lydighed mod Guds bud og omsorg for andre. Parley P. Pratt har sagt følgende om Helligåndens gave:

»Den styrker de intellektuelle evner, øger, forstærker, udvider og lutter alle de naturlige lidenskaber og følelser ... Den fremmer dyd, venlighed, godhed, ømhed, mildhed og barmhjertighed ... Den opkvikker alle det fysiske og intellektuelle menneskes evner.«⁴

2. TILGIVE OS SELV OG ANDRE

Tilgivelse er en væsentlig del af det at lægge vores dårlige opførsel bag os. Når vi foretager de nødvendige

ændringer, må vi tilgive os selv. Men vi skal måske også tilgive andre, der sammen med os har vandret på den forkerte sti. Tilgivelse hjælper os til at give slip på den dårlige opførsel, som vi nu forsager. Mormons Bog fortæller os, hvordan vi kan vide, om vi har vendt os fra ondt til godt. Da kong Benjamin havde fremført sin mesterlige tale om Kristus, råbte nephiterne som med én mund:

»Herren, den Almægtiges ånd ... har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandigt gøre godt ...

Og det er jo tro på det, som vor konge har talt til os, der har bibragt os denne store kundskab, hvori vi fryder os med så stor glæde.«⁵

Når vi føler glæde og fred, ved vi, hvem vi er og opfører os derefter.

3. OPNÅ SELVSIKKERHED VED AT TRÆFFE GODE VALG

I er nu begyndte på at træffe betydningsfulde valg. Valg medfører konsekvenser. Til en vis grad vil jeres valg ikke bare påvirke resten af jeres liv, men hele evigheden. Husk på, mine unge venner, at berømmelse og

rigdom ikke nødvendigvis bringer lykke. Det er meget bedre at være selvsikker og føle sig godt tilpas med sig selv. Det afhænger af jeres evne til at vælge det rette. Det er også vigtigt at kunne udmærke sig på et eller andet område.

Sidste sommer blev de olympiske lege afholdt i Sydney i Australien. Der var visse regler og begrænsninger knyttet til de forskellige olympiske discipliner: Løberne og svømmerne skulle holde sig inden for deres tildelte baner, kuglestøderne skulle holde sig inden for den afmærkede cirkel på banen, bryderne skulle holde sig på måtten – ellers blev de pågældende idrætsudøvere diskvalificeret. Desuden var brugen af doping forbudt.

En ung mand fra Denver i Colorado, som vandt en sølvmedalje, blev senere tildelt guldmedaljen, fordi den oprindelige guldmedaljevinder havde benyttet et forbudt middel. Den unge mand sagde følgende om sin konkurrents tab af medaljen:

»Jeg har ondt af ham. Men vi træffer alle valg ... Han traf sit valg, og jeg traf mit ...

Jeg tror, at Gud passede på mig. Jeg tror, at Gud passer på os alle. Jeg har lært meget af det her. Jeg har oplevet nederlagets smerte inden sejrens sødme. Det har gjort mig til et stærkere menneske, både mentalt og åndeligt.«⁶

Vi vokser og udvikler os ved at træffe gode valg. Vi opnår selvsikkerhed, når vi beslutter os for at bede dagligt, overvære vore nadvermøder, efterleve visdomsordet, adlyde vore forældre og præstedømmeledere, læse skrifterne og beherske vore lyster.

Når vi søger Herren, kvalificerer vi os til Helligåndens følgeskab, og det har stor indflydelse på vores velbefindende.

Hvis vi virkelig ønsker at få det bedre med os selv, bør vi udvise venlighed mod andre. Venlighed danner vores karakter og gør os mere som vor himmelske Fader.

Vi fødes hver især med naturlige »lykkehormoner« i kroppen. Når de stimuleres, udskiller de stærke kemiske stoffer i vores legeme. Der findes mange forskellige slags. Nogle af dem kaldes endorfiner. Når vi har smerter eller er deprimerede,

4. YD TJENESTE

Hvis vi virkelig ønsker at få det bedre med os selv, bør vi udvise venlighed mod andre. Venlighed danner vores karakter og gør os mere som vor himmelske Fader. Frelseren har lært os: »Du skal elske din næste som dig selv.«⁷ Når vi viser vores kærlighed til andre, forstår vi bedre den kærlighed, som Frelseren nærer til hver af os, og vi forstår, at vi er børn af en rimelig himmelsk Fader. Vi bør ofte søge efter muligheder for at yde tjeneste i vores samfund. Faktisk har en førende psykiater engang skrevet: »Vi føler glæde, når vi beskæftiger os med andre mennesker og de beskæftiger sig med os, men vi føler sorg, når vi er uengagerede og ensomme. I et hvilket som helst samfund er vejen til en rimelig identitet, at man engagerer sig.«⁸ Man kan opnå stor tilfredsstillelse ved at hjælpe de fattige, de syge, de ældre eller andre, som har særlige behov. Se jer omkring, der er muligheder nok.

5. VÆLG LYKKEN

Den mest grundlæggende menneskelige stræben er vores søgen efter lykke. Hver især vælger vi vores egen lykke. Som præsident Harold B. Lee (1899–1973) engang har sagt: »Lykken er ikke afhængig af, hvad der sker omkring dig, men af hvad der sker inden i dig. Den måles ved den ånd, som du møder livets genvordigheder med.«⁹ Vi må ofte vælge imellem det at more os og det at føre et godt liv.

giver endorfinerne os en vis følelse af velvære. Lægevidenskaben har længe vidst, at vores sindstilstand og velbefindende påvirker vores fysiske sundhed. På et stort hospital er der et skilt, hvorpå der står: »Latter er den bedste medicin.« Det er sundt for sjælen at smile.

Et smil giver vores fremtoning en glød, som virker smittende på andre. Ved at være venlige mod vores naboer, mennesker i skolen, i kirken eller på arbejde viser vi Herren, at vi ønsker at holde den pagt, som vi indgik ved dåben, om »at bære hinandens bryder, så de bliver lette«.¹⁰ Jeg anbefaler venlighed, fordi mange mennesker er generte eller ensomme og har brug for et venligt ord eller et smil. Når vi opmuntrer andre, opbygger vi os selv. Det er også det, som Mesteren gør:¹¹ Ligesom Anna i *Kongen og jeg* har jeg opdaget, at det at fløjte »en glad melodi« og synge (især når jeg er alene!) også kan muntre mig op.

For mange år siden fortalte min far os om en vandretur i skoven med hans gamle ven dommer Bringhurst. Dommeren sang så højt under hele turen, at han skræmte alle dyrene væk. Men min far sagde, at han nød dommerens sang så meget, at det ikke gjorde noget, at han ikke så nogle fugle eller dyr. Så når vi ler, smiler, synger, fløjter eller motionerer, synes vi at få det bedre. Enten glemmer vi vore bekymringer, eller også sættes de i et større perspektiv. Når vi hjælper andre, stimuleres vores lykkehormoner, og så finder vi vores virkelige jeg.

Jeg kan huske en undersøgelse, som blev foretaget for nogle år siden for at fastslå, hvad det var for påvirkninger, som fik unge mennesker til at holde sig på den lige og snævre sti. Selvfølgelig var der flere afgørende påvirkninger. De var alle sammen vigtige. De omfattede påvirkning fra forældre, præstedømmevejledere, vejledere i UP, spejderledere og vennekreds. Men det overraskede mig at erfare, at der løb en rød tråd gennem hele undersøgelsen. Det var troen på, at vi en skønne dag hver især skal stå til regnskab over for Herren for vore handlinger. Mange troede, at »portens vogter er den Hellige i Israel; og han beskæftiger ingen tjenerer der, og der er ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.«¹² De, der havde et evigt perspektiv, besad en ekstra åndelig styrke og beslutsomhed. Når vi føler et personligt ansvar over for Frelseren for vore handlinger og forvaltning og reagerer derefter, giver det os en stærk åndelig beskyttelse.

Ralph Waldo Emerson gav os en målestok, som vi kan måle vores personlige succes med. Han skrev:

*Hvad er succes?
 At le ofte og meget,
 At vinde intelligente menneskers respekt
 og børns hengivenhed,
 At opnå ærlige kritikeres ros
 og udholde falske venners svig,
 At værdsætte skønhed,
 At se det bedste i andre,
 At gøre verden en smule bedre, enten
 i form af et sundt barn,
 et lille blomsterbed
 eller forbedrede sociale forhold,
 At vide, at blot ét liv er blevet gjort lettere,
 fordi du har været til,
 Det er sand succes.*

Så hvem tror I, at I er? Profeten Joseph Smith har sagt: »Hvis mennesket ikke forstår Guds karakter, så forstår det ikke sig selv.«¹³ En viden om, hvem I er – hvem I virkelig er

– er nært forbundet med en kundskab om Gud, for I er hans børn. Hvis I følger de enkle forslag, som jeg har opstillet, kan I finde hjælp til at lære Gud og dermed jer selv at kende. Jeg tror på jer, på at I vil være lydige og tapre, og på at I modtager Herrens velsignelser i jeres stræben efter at finde jeres identitet som hans udvalgte sønner og døtre. □

NOTER

1. Citeret i Sarah Jane Weavers, »Developing a Healthy Self-Regard«, *Church News*, den 10. februar 1996, s. 2.
2. Alma 41:10.
3. Gabriella Tortes, »Gabby, you're Sooo Skinny« i *Chicken Soup for the Teenage Soul: 101 Stories of Life, Love and Learning*, red. Jack Canfield, Mark Victor Hansen og Kimberly Kirberger, 1997, s. 234–235; fremhævelser er fra originalen.
4. *Key to the Science of Theology*, 9. udgave, 1965, s. 101.
5. Mosiah 5:2, 4.
6. Brandon Slay, citeret i »U.S. Wrestler Savors Gold, Even Though It Came Late«, *Deseret News*, den 24. oktober 2000, s. D3. 7. Matt 22:39.
8. Citeret i *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 477.
9. »A Sure Trumpet Sound: Quotations from President Lee«, *Ensign*, februar 1974, s. 78.
10. Mosiah 18:8.
11. Se Luk 6:31.
12. 2 Nephi 9:41.
13. *History of the Church*, 6:303.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÉRERE

1. Set i et evigt perspektiv skal den, vi tror, vi er, og den, som vi virkelig er, forenes.
2. Følgende forslag kan hjælpe os til at lære at holde af os selv:
 - Lav om på dårlig opførsel. Det er svært at holde af os selv, når vi gør det, som vi ved, er forkert.
 - Tilgiv sig selv og andre. Denne tilgivelse hjælper os til at give slip på den adfærd, som vi forsøger.
 - Opnå selvsikkerhed ved at træffe gode valg. Vi har det bedre med os selv, når vi vælger det rette.
 - Yd tjeneste. Det giver stor tilfredsstillelse at hjælpe andre.
 - Vælg lykken. Når vi ler, smiler, synger, fløjter eller motionerer, føler vi os bedre tilpas.
3. En viden om, hvem vi egentlig er, er nært knyttet til vores kundskab om Gud, for vi er hans børn.

OPFYLDELSEN AF EN PROFETI

Juan Carlos Gómez Flórez

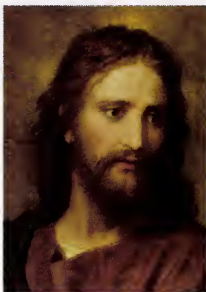
Da jeg var 15, gik det op for mig, at nogle af de religiøse traditioner, som mine forældre havde lært mig, ikke stemte overens med det, som jeg læste i Bibelen. Jeg blev også klar over, at jeg måtte droppe de aktiviteter, som var rent spild af min tid og min ungdom. Jeg besluttede mig for ikke bare at gøre noget, fordi andre gjorde det.

Jeg indså, at jeg måtte søge efter Herrens sande kirke. Heldigvis inviterede en af min mors kolleger os med til et møde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige en søndag. Jeg var nervøs, men da jeg nåede frem til bygningen, ændredes mine følelser. Der herskede en ærbødig atmosfære, og jeg følte en fred i hjertet. Den dag i kirken lærte jeg at bede.

Den følgende uge begyndte min mor og jeg at blive undervist af to søstermissionærer, og en måned senere blev vi døbt. Skønt jeg ikke kendte alle Kirkens lærdomme inden min dåb, udøvede jeg tro nok til at vide, at Kirken er sand og modtage et vidnesbyrd fra Ånden.

Jeg ved, at jeg ikke ville have været i stand til at fortsætte som trofast medlem af Kirken uden støtte fra de medlemmer og ledere, som rakte mig en hjælpende hånd, tilbød mig deres venskab og vågede over mig i svære perioder. Jeg ved ikke, hvad der ville være blevet af mig, hvis jeg ikke havde fundet sandheden og de gode mennesker i min ungdom. Deres eksempel styrkede mig og hjalp mig til at udholde de vanskelige tider, som lå forude.

Jeg var i gang med mit femte semester på systemingeniørstudiet, da jeg fyldte 19. Mine forældre sagde, at

hvis jeg tog på mission, ville de ikke hjælpe mig med min uddannelse, når jeg vendte tilbage.

Mens jeg kæmpede med de vanskelige beslutninger, viste stavspræsidenten mig et skriftsted, som jeg aldrig vil glemme: »Og den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værd« (Matt 10:38). Et andet vers rørte også mit hjerte og hjalp mig med

at træffe min beslutning: »Enhver, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller far eller mor eller børn eller marker for mit navns skyld, får det hundredobbelte igen og arver evigt liv« (Matt 19:29). Jeg besluttede mig for at adlyde Guds vilje og tjene ham på fuld tid i to år.

Min mission var ikke bare mit livs mest berigende oplevelse – det var en befaling fra min himmelske Fader. Trods de vanskeligheder, som altid synes at opstå, ved jeg, at når Herren giver os en befaling, så åbner han en udvej for os (se 1 Nephi 3:7).

Jeg tjente i Cali-missionen i Colombia. Det at forkynde i mit fædreland, mine forfædres og min families land, var ikke blot en af de største velsignelser ved min tjeneste, men det gjorde mig – på en måde – til opfyldelsen af en profeti: »Herren forunder ethvert folk at blive belært om sit ord af dem, som tilhører deres eget folk og sprog, ja, alt det, som han i sin visdom anser tjenligt for dem at have; derfor ser vi, at Herren giver råd i visdom i overensstemmelse med det, der er retfærdigt og sandt« (Alma 29:8). Hvor er jeg dog taknemlig for at have hørt og forkyndt hans vise råd. □

Juan Carlos Gómez Flórez er medlem af La Campiña Ward i Suba Stav i Bogotá i Colombia.

»Den, der søger mig årle, skal finde mig og ikke blive forladt« (L&P 88:83).

I det første morgengry

Janet Thomas

Seminareleverne i Phoenix Park Ward i Dublin Stav i Irland var lidt urolige. Deres stavspræsident og deres biskop havde talt med dem om noget helt nyt. Var de villige til at blive den første seminarklasse i Irland, som holdt møder hver dag – *tidligt* hver dag?

Elaine O'Farrell på 15 mindes sin første reaktion: »Jeg tænkte, hvis vi skal ses hver dag, kommer vi til at gå hinanden på nerverne.« Og der var en anden indlysende bekymring. Pamela Fagan på 15 forklarer: »De ville aldrig få mig ud af sengen så tidligt.« Farris Bukhatwa på 17 og Louise Byrne, også 17, boede længst væk. Det ville ikke blive let.

Men ikke alle var bekymret. Jenna Gallagher på 15 var en smule begejstret ved tanken. »Jeg havde hørt om morgenseminar i andre lande,« siger hun. »Jeg havde altid drømt om at gå til seminar på den måde. Jeg var glad for, at vi skulle begynde på det. Jeg vidste, at hvis jeg ydede et offer, så ville Herren velsigne mig.«

Så begyndte det hele at falde på plads. Farris fik lov til at låne familiens bil om morgenen og kunne derfor hente Louise. Pamela gik med til at stå meget tidligt op, så hun kunne følges med sin bror Derek. Elaine kom på andre tanker og sagde, at hun var glad for at se dem alle sammen hver morgen. Jenna var glad for bare at deltage

i seminar. Brett Crowther på 18 og hans bror Brandt på 16, som var missionspræsidentens sønner, var begejstrede over at være sammen med andre unge fra Kirken hver dag. Og det bedste af det hele var, at deres lærer, Rosemary Richmond, var fantastisk.

SVAR PÅ REDE HÅND

Alle skoleelever i Irland skal deltage i religionsundervisning. Selv om de sidste dages hellige elever går til morgenseminar, er de ikke fritaget for almindelig religionsundervisning. Men deres studium af skrifterne giver bonus. Louise forklarer: »Vores skole fik besøg af franciskanermunke. Når de stillede spørgsmål, pegede de på mig og lagde fingeren for munden, som om de ville sige: »Shhh, lad være med at svare.« De vidste, at jeg kunne svare på spørgsmålene.«

Elaine fortæller en lignende historie om sin religionsundervisning. »Hvis min lærer spurgte, hvad et bestemt ord betød, som for eksempel *pagt*, så kunne jeg svare,« siger hun. »Han vidste, at jeg havde svar på rede hånd, uanset hvad han spurgte om.«

Derek Fagan på 17 har udmærket sig både i skolen og i seminar, og det tillægger han en oplevelse, som han havde, kort før han modtog sin patriarkalske velsignelse:

»Vi havde talt om patriarkalske velsignelser i seminar. Jeg bad og spurgte, om jeg skulle bede om at få min. På det tidspunkt havde vi ikke nogen patriark i vores stav, men tre dage senere blev vores nye patriark kaldet. Jeg følte, at det var svaret på min bøn. Da besluttede jeg, at Kirken er sand, og at jeg burde stræbe efter at gøre godt og vælge

det rette. Min patriarkalske velsignelse var fantastisk. Jeg har den altid på mig. Lige siden morgenseminar begyndte, har alt stået meget klarere for mig. Selv i skolen lærer jeg meget hurtigere nu.«

Derek var den første seminarelev i Irland, som lærte alle mesterskriftstederne udenad. Som en ekstra udfordring lærte han beretningen om den første åbenbaring fra Den Kostelige Perle udenad.

bedre. Hvordan føles det, når man får et svar fra Ånden? Man føler sig rolig, og man forstår det hele. Man er ikke nervøs. Man ved, at det er sandt. Man kan fornemme det i hjertet.«

SJOV LØRDAG AFTEN

Eleverne i denne seminar-klasser nyder at være sammen. Og nu er det ikke længere nok bare med hverdagsmorgenerne. De mødes også hver lørdag aften.

Det hele begyndte, da Louises mor fortalte Brett, at Louises venner altid spørger, om hun ikke vil med dem på pub om lørdagen, men hun siger altid nej tak. »Vi besluttede at samle hele klassen og gå ud og more os,« siger Brett. »Vi mødes hver eneste lørdag. Det er smaddersjovt.«

Hvad foretager de sig så? Den første uge gik de i biografen, men det blev hurtigt for dyrt. Så begyndte de at tage hjem til hinanden og spille spil, se videofilm eller bare snakke, snakke og snakke. Elaine forklarer: »Til at begynde med havde vi ikke noget at tale om, men nu har vi slet ikke tid nok til at snakke.«

For Louise har det, at have noget at tage sig til om lørdagen, styrket hendes ønske om at forblive stærk i Kirken. »Det giver mig en grund til ikke at gå ud med mine venner fra arbejde hver eneste weekend,« fortæller hun. »Nogle gange gik jeg med dem. Jeg gjorde ikke noget, jeg ikke burde, men jeg havde det ikke godt med at være der. Det tærer på ens ånd. Jeg blev så træt af altid at skulle forsvare mig. Men når jeg er

Derek Fagan: »Vi havde talt om patriarkalske velsignelser i seminar.

Jeg bad og spurgte, om jeg skulle bede om at få min. På det tidspunkt havde vi ikke nogen patriark i vores stav, men tre dage senere blev vores nye patriark kaldet. Jeg følte, at det var svaret på min bøn.«

OMVENDELSE

Brandt Crowther mindes en oplevelse, som han havde nogle få måneder efter, at han og hans familie ankom til Irland: »Jeg havde bedt så godt som hver eneste aften hele mit liv, men en aften bad jeg meget inderligt Herren om at fortælle mig, hvad han ønskede, at jeg skulle gøre i Irland. Jeg ville vide, at Kirken var sand. Jeg erfarede, at Gud lever, og at han elsker mig. Jeg fik en forståelse af, hvad han forventer af mig. Siden da har jeg været glad for at være her. Jeg har virkelig nydt det. Jeg har et tættere forhold til Frelseren nu.«

Brandt fortæller om noget af det, som Herren har bedt ham om at gøre: »Jeg skulle studere skrifterne hver dag og bede hver aften og holde budene. Den aften var Ånden med mig. Jeg havde slet ikke lyst til at gå i seng.«

Seminar har ofte hjulpet Farris med at finde svar: »Jeg modtog et vidnesbyrd om bøn og om tiende. Jeg bad om det, som jeg gerne ville vide mere om – og så faldt det hele på plads til seminar. Jeg forstår det hele

Farris Bukhatwa:
»Jeg modtog et

vidnesbyrd om bøn og om tiende. Jeg bad om det, som jeg gerne ville vide mere om – og så faldt det hele på plads til seminar.«

sammen med seminarklassen, kan jeg bare være mig selv. Jeg føler mig accepteret.»

Og vigtigst af alt »så er vore lørdag aftener sjove,« siger Pamela. »Mine andre venners standarder er helt anderledes end mine. Jeg har det meget bedre med at komme til seminaraktiviteten. Vi har det rigtig sjovt.«

Derek tilføjer: »Morgenseminar og vores lørdagsaktiviteter har knyttet os sammen, og vi er blevet bedre venner. Jeg har fået et tættere forhold til alle i seminarklassen, selv min søster Pamela. Jeg ville ikke drømme om at gå ud og drikke mig fuld og bryde visdomsordet.«

FORPLIGTELSEN

Men vigtigst af alt har dette års seminar lært eleverne betydningen af

tro. Deres lærer, Rosemary Richmond, har hjulpet dem til at lære mere om tro fra Kirkens tidlige profeter og medlemmer. Hendes mand Brendan lider af en meget sjælden og nedbrydende lunge-sygdom, som har lænket ham til en kørestol. Selv om hun konstant er optaget af at pleje sin mand, nyder hun at forberede lektioner og få besøg af seminar klassen hver morgen.

»Medlemmerne her er meget trofaste, især Rosemary med alle de prøvelser, som hun har været igennem,« siger Louise. »Det får én til at indse, hvor heldig man er. I seminar læser vi om profeten Joseph Smith og pionerne. Joseph Smith er en stor mand. Jeg elsker ham. Hans vidnesbyrd svigtede aldrig. Tænk at have levet den gang! Pionerne måtte vandre tværs over

Pamela Fagan:

»Vores lørdag aftener [med seminarklassen er] sjove. Mine andre venners standarder er helt anderledes end mine. Jeg har det meget bedre med at komme til seminaraktiviteten.«

Nordamerika bare for at kunne udøve deres religion. Jeg vil gerne have samme tro, for jeg elsker Kirken.«

Louise udvikler netop den tro. Hver dag forsvaret hun sin tro. Og hun behøver ikke at stå alene, for hun har sin lille gruppe af tapre seminarvenner. Ingen af dem er alene. De har fundet ud af, hvordan de kan styrke hinanden. Og det har gjort hele forskellen. □

EN TILBØJELIGHED TIL BES

TANDIG AT GØRE GODT

Eldste Spencer J. Condie
De Halvfjerd

Det måske bedste tegn på sand omvendelse er tilbøjeligheden til ikke at gøre ondt.

For mere end 2000 år siden samlede en stor skare hellige omkring templet i Zarahemlas land for at høre en af de største prædikener, der nogensinde er nedskrevet i skriften. Kong Benjamin mindede flere gange sine tilhørere om, at han talte de ord, som han havde modtaget af en Guds engel (se Mosiah 3:2; 4:1; 4:11; 5:5).

Efter at have lyttet til kong Benjamins gribende prædiken, råbte den store forsamling som med én mund: »O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder.« Som svar på deres bøn »kom Herrens ånd over dem, og de fyldtes med glæde« (Mosiah 4:2–3).

Da kong Benjamins inspirerede tale var forbi, troede folket alle hans ord, og de oplevede en forandring i hjertet og var »ikke mere ... tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt«.

Denne glædesfølelse er et af kendetegnene på, at vore synder er tilgivet, for som Alma erklærede: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

Da Zarahemlas folk erkendte Guds godhed, oplevede de også »fred med samvittigheden« og blev »fyldt med Guds kærlighed«, to yderligere bekræftelser på, at de var blevet tilgivet (se Mosiah 4:3, 12). De oplevede andre tegn på tilgivelse: De var ikke »tilbøjelige til at forurette hinanden« (Mosiah 4:13), og de ville heller ikke tillade, at deres børn »overtræder Guds love og kives indbyrdes« (Mosiah 4:14). Et andet tegn på deres syndsforladelse var, at de ønskede at hjælpe de nødlidende og »dele med hinanden af [deres] midler« (Mosiah 4:21).

Da kong Benjamins inspirerede tale var forbi, troede folket alle hans ord, og de oplevede en forandring i hjertet og var »ikke mere ... tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2). Af alle tegn på sand omvendelse og syndsforladelse er det største nok *tilbøjeligheden til ikke længere at gøre ondt, men bestandig gøre godt*.

Saligprisningerne opfordrer os til at udvikle tilbøjelighed til sagtomhed, barmhjertighed, renhed i hjertet og mange andre guddommelige karaktertræk.

MOSELOVEN OG DEN HØJERE LOV

Denne fokus på tilbøjeligheder viser en væsentlig forskel mellem Moseloven og den højere lov, som Frelseren præsenterede i Bjergprædikenen. Hvor de ti bud forbyder handlinger som mord, hor og gudsbespottelse, så forbyder den højere lov selv den tilbøjelighed, der fører til disse handlinger, såsom vrede, lystne tanker og enhver form for sværgeren (se Matt 5:21–37; 3 Nephi 12:21–37). Saligprisningerne opfordrer os til at udvikle tilbøjelighed til sagtomhed, barmhjertighed, renhed i hjertet og mange andre guddommelige karaktertræk (se Matt 5:3–12; 3 Nephi 12:3–12). Når man er tilbøjelig til bestandig at gøre godt, så er den naturlige følge, at man holder sig »fra det onde i enhver skikkelse« (1 Thess 5:22) og ikke kan »se på synd uden med afsky« (Alma 13:12).

Kong Benjamin advarede sit folk: »Og endelig kan jeg ikke fortælle jer alle de ting, hvormed I kan begå synd ... Men så meget kan jeg sige jer, at dersom I ikke vogter jer selv og jeres tanker, ord og gerninger og iagttager Guds befalinger og vedbliver i troen på det, I har hørt om Herrens tilkommelse til jeres livs ende, da skal I omkomme.« Derefter opfordrede han kærligt de hellige » ... husk derpå og omkom ikke« (Mosiah 4:29–30; fremhævelse tilføjet; se Alma 12:14).

UDVIKLING AF TILBØJELIGHEDER

Mange menneskers tilbøjeligheder afspejler de kulturelle traditioner, som de tillagde sig, mens de voksede op. Den udbredte nydelse af spiritus, upassende påklædning og adfærd og papirløse forhold er blot nogle få eksempler på kulturelle traditioner, som er uforenelige med evangeliets ånd. På den måde »[kommer] den onde ... og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af u lydighed og fædrenes traditioner« (L&P 93:39).

Disse traditioner synes naturlige, fordi de fleste mennesker i et givent samfund udviser en sådan adfærd, men Guds bud bygger på åbenbarede sandheder, ikke på folkelige præferencer. Derfor advarede kong Benjamin sit folk om, at »det naturlige menneske er en fjende af Gud«,

og han formanede dem om at aflægge sig det naturlige menneske, eller med andre ord forkaste uheilige traditioner og opleve en mægtig forandring i deres naturlige tilbøjeligheder ved at lytte til »den Helligånds ledelse« (Mosiah 3:19).

Til tider holder medlemmer så meget af visse traditioner inden for Kirken, at en ændring i retningslinjer eller procedurer bliver en prøve på deres tro. De tror på fortsat åbenbaring så længe det ikke omfatter forandringer. Joseph Smith beskrev engang de hellige på sin tid med disse ord: »Jeg har i adskillige år prøvet på at berede de helliges sind på at modtage det, der hører Gud til; men vi ser ret ofte, at nogle af dem ... vil blive knust som glas, så snart der kommer noget, som er i modstrid med deres traditioner« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, 1954, s. 399).

TILBØJELIGHEDER UDSPRINGER AF ØNSKER

De frø, der skaber vores tilbøjeligheder til godt eller ondt, sås i høj grad af vore ønsker. Da Alma beredte de vildfarne zoramitter om, hvordan de kunne opnå en kundskab om sandheden, formanede han dem til at »udøve blot den mindste smule tro«, og hvis de ikke kunne »gøre andet end blot ønske at tro, [at da lade] det ønske virke i [dem]« (Alma 32:27). Det, der begynder som et flygtigt ønske, kan, når det dyrkes og

bevares længe nok blive til en fast tankegang eller vane. Ældste Joseph Fielding Smith (1876–1972) bemærkede, mens han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Det er lige så let at danne gode vaner, som det er at danne dårlige« (*Vejen til fuldkommenhed*, 1970, s. 133). Ældste James E. Talmage (1862–1933) fra De Tolv Apostles Kvorum har skrevet: »Et fuldstændigt retfærdigt menneske kan ikke gøre sig skyldig i at lyve; ikke desto mindre består hans sikkerhed imod falskhed ikke i en udvortes tvang, men af en indre tilbageholdenhed, der skyldes, at han har udviklet en sandhedens ånd, som stadig følger ham« (*Jesus Kristus*, s. 140).

De evige konsekvenser af vore ønsker og tilbøjeligheder blev grundigt forklaret for Corianton af hans far Alma, som sagde, at »på den yderste dag skal han gengældes efter sine gerninger. Dersom han har ønsket at gøre ondt og ikke har omvendt sig i sin levetid, da skal ondt vederfares ham, ifølge Guds gengældelse« (Alma 42:27–28).

Det menneske, som ikke betaler en ærlig tiende, kan udvikle en tilbøjelighed, der minder om en bankrøvers. Den vigtigste forskel er offeret og metoden. Herren selv spørger: »Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: »Hvordan bedrager vi dig? Med tiende og afgifter« (Mal 3:8).

Personer, der handler i uretfærdig vrede mod sin næste, kan udvikle tilbøjeligheder som en diktator, der undertrykker andre.

Internet- og tv-narkomaner, som tager for sig af Satans smudsige udbud af pornografi, opnår samme tilbøjeligheder som den, der faktisk begår umoralske handlinger. Der er blot tale om en gradsforskel.

Jakob beskriver denne proces trin for trin: »Når man fristes, er det ens eget begær, der drager og lokker én; når så begæret har undfanget, sætter det synd i verden, og når synden er vokset op, føder den død« (Jak 1:14–15). Vore tilbøjeligheder kommer som regel til udtryk i vores adfærd, og derfor giver Jakob os hver især en udfordring: »Vis mig

Bekendelse skal følges af udviklingen af en tilbøjelighed til ikke at gøre ondt, hvilket kommer til udtryk i, at man helt forsøger synden, og det kræver tid.

da din tro uden gerninger, så skal jeg med mine gerninger vise dig min tro« (Jak 2:18).

DET TAGER TID AT UDVIKLE EN TILBØJELIGHED

Nogle vordende missionærer eller nogle par, som planlægger at blive beseglet i templet, bliver til tider fortvivlede, når de hører, at deres nylige overtrædelse gør, at de må vente et år eller mere, før de kan opnå velsignelserne ved en mission eller en tempelvielse. De spekulerer på, om deres faste, deres tårer og deres bønner slet ikke viser, at de har et sønderknuet hjerte og en angervinen ånd, og de spørger: »Hvorfor kræves det nu, at vi skal vente så længe?«

Det synes, at være et rimeligt spørgsmål, især i lyset af Herrens

ord: »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:43). Bekendelse er en vigtig forudsætning for tilgivelse, men bekendelse skal følges af udviklingen af en tilbøjelighed til ikke at gøre ondt, hvilket kommer til udtryk i, at man helt forsager synden, og *det kræver tid*. Peter sammenligner levende dem, der for en tid omvender sig, men ikke overvinder tilbøjeligheden til at gøre ondt, med »hunden [der] vender tilbage til sit eget bræk ... og ... når en so er vasket, vælter den sig i sølet« (2 Pet 2:22). I nutidig åbenbaring har Herren understreget betydningen af at udvikle tilbøjelighed til bestandig at gøre godt, da han sagde: »Jeg, Herren, vil ikke tilregne jer nogen synd. Gå bort og synd ikke mere. Men til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage, siger Herren, jeres Gud« (L&P 82:7).

Da Saulus fra Tarsus så et blin-dende himmelsk lys og hørte Jesu Kristi røst, ændrede han sit liv dramatisk, og han ændrede navn til Paulus. Efter en tid at have lidt af forbigående blindhed, fik han synet tilbage, efter at være blevet velsignet af Ananias. Forfatteren til Apostlenes Gerninger skriver, at »han prædikede straks i synago-gerne, at Jesus er Guds søn« (ApG 9:20).

Men Paulus' egen beretning om sin omvendelse er mere detaljeret end den version, som findes i Apostlenes gerninger. Paulus skrev til galaterne, at han efter sin omvendelse ikke straks sluttede sig til de øvrige apostle i Jerusalem, men i stedet drog han »til Arabien og vendte siden tilbage til Damaskus. Dernæst, efter tre års forløb,« sagde han, »drog jeg op til Jerusalem for at træffe Kefas, og jeg blev hos ham i fjorten dage« (Gal 1:17–18). Men da han ville slutte sig til sine brødre i Jerusalem, efter at have prædiket evangeliet i Damaskus, »var [de] bange for ham, da de ikke kunne tro, at han var en discipel« (ApG 9:26). Da Paulus havde ry for tidligere at have stræbt efter at ødelægge kirken, tog det tid før andre kunne erkende, at han nu havde udviklet en Kristi discipels tilbøjeligheder.

TILKENDEGIVELSE AF TILBØJELIGHEDER

Der er mange tilkendegivelser på vores tilbøjelighed til at gøre enten godt eller ondt. For eksempel kan vi betragte os selv som venlige og godgørende, men måske har vi en hang til at fortælle racistiske vits, som modsiger vores barmhjertige sindelag. Vi betragter måske os selv som tålmodige og langmodige, men andre ser måske tegn på raseri i os, når en anden bilist pludselig presser sig ind foran os. Vi betragter os

måske som medfølende og tolerante blandt vore kolleger og naboer, mens vores nærmeste familie betragter os som intolerante og uvenlige.

Vores brug af vores tid, især vores fritid, viser vores tilbøjelighed til enten godt eller ondt. Herren har sagt: »Thi den, der er tro og viis i dette liv, agtes værdig til at arve de boliger, som er beredt dem af min Fader« (L&P 72:4). Nogle mennesker fylder deres weekender og friaftner med fjernsynskiggeri, mens andre besøger templet, studerer skrifterne og læser andre gode bøger, lærer børn at læse og skrive, besøger patienter på hospitalerne, forkynder evangeliet for deres naboer, udfører slægtsforskning og engagerer sig i samfundsprojekter eller utallige andre værdige aktiviteter. De har tilbøjelighed til bestandig at gøre godt.

Vore holdninger afspejler også vores tilbøjelighed til godt eller ondt. Kronisk kritik og vedvarende pessimisme og deres følgesvende – sarkasme og kynisme – afspejler ofte en mangel på tro og tillid til Herren og en opslidende utålmodighed efter, at hans store plan for lykke skal komme til udtryk i vores liv. Nephi opfordrede os ihærdigt til at »stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker« (2 Nephi 31:20). I det sidste kapitel i Mormons Bog bekræfter Moroni atter, at »det er nødvendigt

at have tro, og dersom det er nødvendigt at have tro, så er det også nødvendigt at have håb; og dersom det er nødvendigt at have håb, så er det også nødvendigt at have kærlighed« (Moroni 10:20). Han sagde videre, at tro, håb og kærlighed er af afgørende betydning for frelse i Guds rige (se Moroni 10:21).

Moroni kommer dernæst med en meget vigtig dybsindig bemærkning: »Og dersom I ikke har håb, kan I ikke andet end fortvivle; og fortvivlelse kommer af ugudelighed« (Moroni 10:22). Moroni sagde ikke, at fortvivlelse udspringer af *modgang*. Der findes utallige mennesker, hvis arede sjæle er blevet prøvet til det yderste, men de er forblevet trofaste og urokkelige. Det er *ugudelighed*, som skaber fortvivlelse, for ugudelighed fortørner Trøsteren, som er en stor kilde til tro og håb. Fortvivlelse kendetegnes ved manglende tro, håbløshed og uvilje mod at udvise barmhjertighed mod dem, der sårer os, eller som har søgt at knuse vore drømme. Uden den lindrende virkning fra tro, ved håb og kærlighed vendes skuffelsen snart til sorg og dernæst til fortvivlelse.

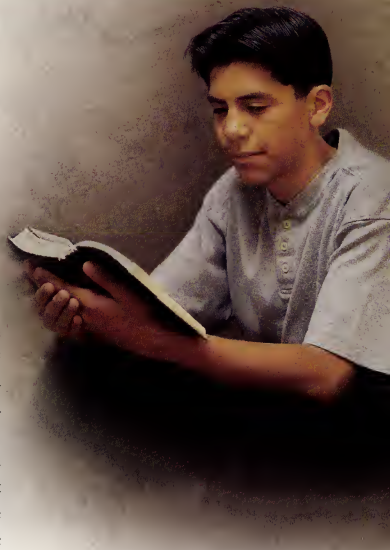
Præsident Boyd K. Packer, der i dag er fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har forsikret os: »Det har altid været hensigten, at livet skulle være en udfordring. Det er ganske normalt at opleve en smule

Vores brug af vores tid, især vores fritid, viser vores tilbøjelighed til enten godt eller ondt.

bekymring, en smule depression, en smule skuffelse og sågar en smule fiasko.« Og så tilføjer han: »Sig til vore medlemmer, at hvis de har en rigtig dårlig dag en gang imellem, eller måske et par stykker i rap, så skal de stå fast og udholde dem. Alt ordner sig. Der er et formål med vore kampe her i livet« (*That All May Be Edified*, 1982, s. 94). Så længe vi lever retskaffent og vedbliver med at nære vores vidnesbyrd og vores tro, øge vores tillid til og håb i en kærlig himmelsk Fader og konstant behandler andre kærligt – med Kristi rene kærlighed – så vil vore skuffelser ikke vende sig til bekymring, håbløshed og fortvivlelse.

MENNESKELIGE OG GUDDOMMELIGE TILBØJELIGHEDER

Det er godt at sammenligne vore menneskelige tilbøjeligheder med Jesu Kristi guddommelige tilbøjeligheder. Under sit jordiske virke sagde Frelseren ydmygt: »... jeg [gør intet] af mig selv; men som Faderen har lært mig ... for jeg gør altid det, der er godt i hans øjne« (Joh 8:28–29). I Getsemane Have, da han led voldsom smerte, bad ham føjeligt: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42), hvilket viste, at

»Sønnens vilje er opslugt i Faderens vilje« (Mosiah 15:7).

Da Abraham havde fået befaling om at ofre sin søn Isak, viste han over for Herren og sine efterkommere, at han var tilbøjelig til bestandig at gøre godt, da han »tidligt næste morgen sadlede [sit] æsel« (1 Mos 22:3; fremhævelse tilføjet) for at træffe de nødvendige forberedelser til det offer, som han ventede ville blive krævet af ham.

Josef, Abrahams oldebarn, viser endnu et imponerende eksempel på urokkelig tilbøjelighed til at sky det onde og bestandig gøre godt. Da hans herres hustru forsøgte at forføre ham, svarede han krænket: »Hvordan skulle jeg kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud?« (1 Mos 39:9). Og så flygtede han fra hende. Længe før Josef traf Potifars hustru, havde han besluttet sig for, at han aldrig ville krænke Gud.

Vi styrker vores tilbøjelighed til at gøre godt, hver gang vi indgår og holder pagter.

Efter at Alma var blevet spottet og smidt ud af byen Ammonihah, viste en engel sig for ham og befalede ham at vende tilbage til den samme uvenlige by, som lige havde vist ham bort. Hans kærlighed til Gud, som oversteg hans frygt for mennesker, og hans tilbøjelighed til at gøre godt ses i den kendsgerning, at »han [vendte] hurtigt tilbage til Ammonihahs land« (Alma 8:18; fremhævelse tilføjet).

Da profeten Joseph Smith berettede om begivenhederne omkring den første åbenbaring og englen Moronis besøg, bekendte han, at han havde begået »mange tåbelige fejlgreb, der viste ungdommens svaghed og den menneskelige naturs ufuldkommenhed«, men han skyndte sig at tilføje, at »ingen ... behøver at tro, at jeg gjorde mig skyldig i store og grove synder. Det

var min natur imod at begå noget sådant« (JS-H 1:28).

Profetens naturlige tilbøjelighed til at gøre godt kom til udtryk i Zions hær. I maj 1834 var profeten og hans brødre ved at slå deres telte op på prærien i Illinois, da nogle af brødrene pludselig fik øje på tre klapperslanger og skulle til at slå dem ihjel. Profeten greb straks ind og sagde: »Lad dem være – gør dem ikke

noget! Hvordan kan slangen nogen-
sinde komme af med sin gift, så længe
Guds tjenere har den samme tilbøje-
lighed og fortsætter med at bekri-
ge den? Først må menneskene blive
uskadelige og ufarlige, og så dyrever-
denen. Når menneskene afkaster
deres onde tilbøjeligheder og hører
op med at udrydde dyreverdenen,
kan løven og lammet ligge sammen
og den spæde lege med slangen, uden
at der sker barnet noget« (Profeten
Joseph Smiths lærdomme, 1954, s. 82).
Profeten Joseph levede i overens-
stemmelse med sin forkyndelse.

Det er den tilbøjelighed, som
fremmes af Frelserens formaning:
»Elsk jeres fjender og bed for dem,
der forfølger jer ... For tilgiver I
mennesker deres overtrædelser, vil
jeres himmelske fader også tilgive
jer« (Matt 5:44; 6:14).

Profeten Joseph Smiths ord passer
på præsident Gordon B. Hinckley:
»Et menneske, der er fyldt med Guds
kærlighed, er ikke tilfreds med blot
at velsigne sin familie, men bevæger

sig gennem hele verden, ivrig efter at
velsigne den hele menneskehed«
(*Lærdomme*, s. 207). Præsident
Gordon B. Hinckleys udmattende
rejseplan, som især er udmattende
for dem, der ledsager ham, viser hans
tilbøjelighed til bestandig at gøre
godt ved at give afkald på hjemmets
bekvemmeligheder for at kunne
velsigne de hellige over hele jorden.

»NÆSTEN ALLE MENNESKERS TILBØJELIGHED«

I nutidig åbenbaring har Herren
advaret os om, at »det ligger i næsten
alle menneskers natur og tilbøje-
lighed, så snart de formoder, de har
fået en smule myndighed, da straks
begynde at udøve uretfærdigt herre-
dømme« (L&P 121:39). Jeg kan
lettere se uretfærdigt herredømme
hos andre, end jeg kan hos mig selv.
Jeg betragter måske mig selv som
åben, beslutsom og retfærdig, mens
andre betragter mig som uvenlig,
stivsinnet og urimelig. En af de
bedste sikringer mod en tilbøjelighed
til at udøve uretfærdigt herredømme
findes i *præsidentskabsprincippet* og
Rådssystemet i Kirken. Når ledere
ydmygt søger og lytter til andres råd,
og når familiens medlemmer rådfører
sig med hinanden, kan de som regel
træffe beslutninger, der kan modtage
Herrens godkendende stempel (se
L&P 107:26–31).

Vores tilbøjelighed til godt eller
ondt afspejles ofte i vores fortolkning

af budene og vores reaktion på Brødrenes vejledning. For eksempel forsøger nogle at udlægge en meget snæver definition på tiende, mens de foretrækker en meget bred fortolkning af visdomsordet. Som ældste Marion G. Romney (1897–1988) sagde, mens han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Der er dem iblandt os, der søger at tjene Herren uden at fornærme djævelen« (»The Price of Peace«, *Speeches of the Year*, 1. marts 1955, s. 7). Men der er mange andre trofaste sidste dages hellige, hvis liv afspejler Frelserens tilbøjelighed, han, som altid søgte at gøre det, der var godt i hans Faders øjne (se Joh 8:29).

PAGTSHOLDERE

Vi styrker vores tilbøjelighed til at gøre godt, hver gang vi indgår og holder pagter. Hver gang vi deltager i en præstedømmeordinance, rækker himlens kræfter ned og drager os nærmere til himlen. De, der modtager nadveren og templets ordnancer med rent hjerte og trofast holder deres pagter, har ikke brug for lange instruktioner om passende påklædning, betaling af gavmilde fasteoffer og tiende, efterlevelse af visdomsordet eller helligeholdelse af sabbatten. De har ikke brug for strenge påmindelser om at forkynde evangeliet for andre, at besøge templet ofte, at udføre slægtsforskning eller at passe deres hjemmeundervisning. De har heller

ikke brug for hentydninger for at besøge de syge eller tjene de nødlidende.

De er den Allerhøjestes trofaste hellige, som holder de hellige pagter, de har indgået i Herrens hus og er »fast besluttet på at tjene ham indtil enden og virkelig viser gennem deres gerninger, at de har modtaget Kristi Ånd til deres synders forladelse« (L&P 20:37). Pagtsholdere er »villige til at bære hinandens byrder« og er »villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:8–9). De efterlever indivielsesloven. Deres tid, talenter og økonomiske midler tilhører Herren.

Profeten Joseph Smith sagde, at »når menneskene afkaster deres onde tilbøjeligheder ... kan løven og lammet ligge sammen.«

Deres overholdelse af pagterne har fået dem til at udvikle en tilbøjelighed til bestandig at gøre godt, og »de er villige til at påtage sig [Sønnens] navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem« (L&P 20:77; fremhævelse tilføjet). Overholdelse af pagter gør dem i stand til at gøre krav på nadverbønnens lovede velsignelse om, at »hans Ånd altid må være hos dem« (L&P 20:77; fremhævelse tilføjet), og Åndens stadige følgeskab fremmer deres tilbøjelighed til at gøre godt.

Jeg beder til, at vi må »stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker« (2 Nephi 31:20). Når vi gør det, bliver vi som kong Benjamins folk, der »ikke mere var tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2). □

FOTOCILLUSTRATION: KELLY PRATT

Hvorfor skulle jeg tænke på at betale tiende?

Jeg tjener så få penge, at min tiende næppe betyder meget. Hvorfor skulle jeg tænke på at betale tiende?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

LIAHONAS SVAR

De fleste diskussioner om tiende drejer sig om anvendelsen af midlerne – byggeri af templer og kirkebygninger, støtte til missionering, finansiering af Kirken daglige drift og så videre. Men det allerførste, som vi bør forstå med hensyn til tiende er, at Herren ikke har brug for vores penge. Hele denne jord og utallige andre verdener er hans. Hvis han ønskede det, kunne han finansiere sit værk på en anden måde. Han kunne for eksempel forvandle gruset på vejen til diamanter og lade diakonerne samle dem sammen. Han kunne sende Kirkens ledere ud at fiske og lade dem fange fisk, som havde værdifulde mønter i gabet (se Matt 17:27). Eller også kunne han bare sørge for, at Kirkens midler aldrig slap op (se 1 Kong 17:8–16). Det kunne han – men det gør han ikke – hvilket betyder, at tiendeloven må

tjene et større formål end blot finansieringen af Herrens værk.

Hvad er da dette større formål? Som mange af vore læsere forklarer i deres svar, er tiendeloven ikke så meget givet til Kirkens gavn, som for at velsigne den enkelte tiendebetaler åndeligt. Tiende drejer sig om tro, ikke bare om penge. Herren er ikke interesseret i, hvor mange dørhåndtag eller salmebøger man kan købe for dine ti procent. Han er interesseret i dit hjertes tilstand og din villighed til at gøre hans vilje.

Tiende er en vigtig befaling, en, som andre større emner er knyttet til. Kun de medlemmer af Kirken, som betaler en ærlig tiende, kan modtage tempelordinancer. Og Herren har sagt, at de, der betaler tiende, ikke bliver brændt ved hans andet komme (se L&P 64:23).

Tiendebetaling synes at være en åndelig målestok for et menneskes hengivenhed over for Herren.

Denne lov, sagde præsident Joseph F. Smith (1838–1918), sætter de sidste dages helliges trofasthed på prøve: »Ved hjælp af dette princip skal det kendes, hvem der er for Guds rige, og hvem der er imod det. Ved dette princip skal det ses, hvis hjerte, der er vendt mod at gøre Guds vilje og holde hans befalinger ... og hvem, der er imod dette princip og har lukket sig selv ude fra Zions velsignelser« (*Kirkens præsidents lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 276).

Når det gælder tiende, er det ikke beløbet, men indstillingen, der betyder noget. Tiende hører til en højere lov, indvielsesloven – en lov, som vi skal anerkende og efterleve, hvis vi ønsker at modtage en arv i det celestiale rige. Indvielse er en villighed til at anvende alt det, som Herren har velsignet os med, deriblandt vores liv, til at opbygge hans rige her på jorden. Ti procent er kun

en lille del af det, han har givet os. På en måde er det det mindste vi kan gøre.

LÆSERNES SVAR

Ved at betale tiende viser vi vores kærlighed til vor himmelske Fader og opbygger hans rige. Det betyder ikke noget, hvor lidt eller hvor meget vi tjener. Hvis vi elsker vor himmelske Fader, så viser vi ham vores lydighed.

Ruth Kissi,

*Hägersten Ward,
Stockholm Sydstav i Sverige*

Jeg tjener ikke meget, men jeg er glad for at efterleve tiendeloven. Mine forældres eksempel og mit eget vidnesbyrd gør det til en glæde for mig at tage del i Guds riges store værk her på jorden.

David Lelogeais,

*Salon Ward,
Nice Stav i Frankrig*

Uanset hvor lille et beløb din tiende består af, så er den af stor værdi i Guds øjne, fordi du efterlever hans lov. Dine velsignelser bliver ikke mindre af, at beløbet er lille. Den smule, som kommer fra mange, skaber helheden.

Danuta Pullig Galvão,

*Méter Ward,
Rio de Janeiro Stav i Brasilien*

Jesus Kristus gav os selv svaret, da han omtalte den fattige enke, som skænkede to små mønter (se Mark 12:41-44). Det vigtigste er at have et villigt hjerte og Kristi rene kærlighed.

Herren ser på kvaliteten, ikke kvantiteten af vores gave.

*Ældste Álvaro Yépez,
Barcelona-missionen i Venezuela*

Når vi betaler en ærlig tiende, modtager vi velsignelser fra vor himmelske Fader, som lovet i Malakias 3:10. Men velsignelsen er måske ikke, at vi modtager flere penge. De velsignelser, som vi modtager, kan være åndelige eller fysiske.

At tjene i Herrens hus er en af de mange velsignelser, som jeg har modtaget ved at betale en ærlig tiende. Vore smukke templer er velsignelser som kommer af tiende-betaling.

Anthony L. Ekpezu,

*Calabar 2. Gren,
Calabar Distrikt i Nigeria*

Herren beder os om ærligt at betale ti procent af vores indtægt, uanset hvad vi tjener. Det er en prøve på vores tro. Han har ikke brug for vore gaver til at finansiere sin kirke, men vi har brug for hans gaver. Hvis vi betaler en ærlig tiende, bliver vi de lykkeligste mennesker på jorden, høsten fra vore marker bliver overdådigt, og Herrens værk går fremad.

*Ældste Arnel F. Severin Ikoue,
Abidjan-missionen i Elfenbenskysten*

Da jeg var færdig med skolen, fik jeg et job, som ikke gav ret meget, og jeg skammede mig over at betale så lidt i tiende. En af mine venner mindede mig om, at Jesus roste den fattige enke (se Luk 21:1-4). Fra da

Ruth Kissi

David Lelogeais

Danuta Pullig Galvão

Ældste Álvaro Yépez

Anthony L. Ekpezu

Ældste Arnel F. Severin Ikoue

Fabián Argote Montalvo

Syster Mustapha Tina

Ihuoma Chidiebere

Jean Pyeere Moreira

af vendte de tanker ikke tilbage til mit sind. Jeg blev ved med at betale en ærlig tiende. Senere blev jeg velsignet med et bedre job, så jeg kunne tjene penge til min mission.

*Fabián Argote Montalvo,
Las Granjas Ward,
Neiva Stav i Colombia*

Vi bør altid huske på Frelserens formaning om ikke at samle os skatte på jorden, men at samle os skatte i himlen (se Matt 6:19–21). Vi bør ikke altid forvente flere penge som velsignelse for at betale tiende. Vi modtager mange andre velsignelser fra Gud for at betale tiende. En stor velsignelse for mig er at tjene på fuld tid i opbyggelsen af hans rige.

*Søster Mustapha Tina,
Enugu-missionen i Nigeria*

Vi modtager ikke nogle velsignelser fra Gud, hvis vi betaler vores tiende med et tvivlende sind. Hvis vi føler, at vi er presset til at betale tiende, eller hvis vi betaler af frygt, så betaler vi sikkert med utilfredshed og bør ikke forvente nogle velsignelser. Til tider betaler vi vores tiende i oprigtighed, men ser ikke nogle fysiske velsignelser. Det skyldes ikke, at Gud har glemt os, men at vi må vente lidt. Han har uendelige velsignelser til de af hans børn, som adlyder hans bud, men disse velsignelser bliver givet, når Herren selv vil det. Vi bør holde ud til enden.

*Ihuoma Chidiebere,
Umunwanua Gren,
Umuahia Stav i Nigeria*

Der er adskillige grunde til, at vi bør betale tiende. Lad mig nævne tre af dem: (1) Det er en af Herrens befalinger, (2) uanset hvor lidt vi betaler, så gør vi vores til at grundfæste Zion på jorden og (3) det styrker vores vidnesbyrd.

*Jean Pyeere Moreira,
Itinga Ward,
Joinville Stav i Brasilien*

Du kan være med til at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at svare på nedenstående spørgsmål. Send dit svar, så vi har det senest den 1. august 2001. Send det til QUESTIONS AND ANSWERS 08/01, Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Du kan skrive dit svar på maskine eller med letlæselig håndskrift på dit eget sprog. For at dit svar kan komme i betragtning, skal du vedlægge fulde navn, alder, privatadresse samt ward og stav. Hvis det er muligt kan du vedlægge et foto af dig selv. Dette foto bliver dog ikke returneret. Vi trykker et repræsentativt udvalg af svarene.

SPØRGSMÅL: De medlemmer af Kirken på min egen alder, som går i samme skole som mig, gør enten nar ad mig eller undgår mig. Henne i kirken lader de, som om jeg slet ikke eksisterer. Mine eneste gode venner er ikke-medlemmer. Skal jeg prøve at blive venner med de unge i mit ward, eller skal jeg tilbringe min tid sammen med mine venner, som ikke er medlemmer, men som er mere kristuslignende?

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ JUNI 2001

RAIL CENTER
HISTORIC WINTER QUARTERS

Angela Miller

fra Council Bluffs i Iowa

Julie D. Awerkamp

Primarybørn over hele verden hører om Council Bluffs i Iowa – et sted, som spiller en vigtig rolle i de sidste dages helliges historie – og om det nærliggende Winter Quarters i Nebraska, hvor pionererne gjorde holdt på deres rejse vestpå for at reparere deres vogne, male mel og vente på, at det bitre vintervejr skulle drive over.

For otteårige Angela Miller er Council Bluffs mere end bare et navn på Kirkens historiekort. Det er hendes hjem. Og ved at bo så tæt på disse historiske steder har hun fået en bedre forståelse af pionerånden og samtidig udviklet den i sit eget liv.

En del af denne pionerånd går ud på at gøre familien til det vigtigste i ens liv. Familier er vigtige, fordi »de altid er parate til at hjælpe,« siger Angela. »De skal lære en disciplin, men de er også rare.« Angela mindes med glæde den dag, hvor hun og hendes familie tog til templet. Det var en stor oplevelse for hende at blive beseglet til dem. Hun elsker at være sammen med sin familie på camping-, fiske-, svømme- og cykelture eller bare at lege med deres fugle, Oliver, Kate og Tweety.

Angela har arbejdet ihærdigt på at udvikle et andet aspekt af pionerånden, nemlig missionering. Hun har

lært af sine forældres erfaringer som stavmissionærer og har deltaget i wardsmissioneringsprogrammer. Hun stræber efter at være et godt eksempel for sine venner, som ikke er medlemmer af Kirken.

Angela (til højre) og hendes familie foran et monument i Winter Quarters.

For nylig deltog familien Miller i et wardsprogram, som gik ud på at hjælpe nye medlemmer til at lære mere om Kirken ved at tage del i gruppefamilieaftener. Angela og hendes far Dan præsenterede en lektion om at iføre sig Guds fulde rustning, bygget over L&P 27:15–18. Mens hendes far

fortalte, at hver del af rustningen repræsenterer en egenskab, som kan beskytte os mod fristelse – såsom

troens skjold og Åndens sværd – føjede Angela den pågældende del til sin dragt. Den del af lektion, som alle bedst kunne lide, var, da bror Miller talte om den ondes gloende pile, og missionærerne fik lov til at kaste »gloende pile« lavet af gult papir og popcornkerner mod Angelas »rustning«.

Angela gør sit bedste for at være et godt eksempel, uanset hvor hun er. I Kirken stræber hun altid efter at være ærbødig. »Nogle gange lægger jeg armene over kors, mens jeg går ned ad gangen fra klassen til primarylokalet,« siger hun.

Council Bluffs Wards Primary.

Da Angela er den eneste på skolen, som er medlem af Kirken, har hun rig mulighed for at være missionær. Ved en fødselsdagsfest, som hun var med til, begyndte pigerne at se en upassende film. »Jeg sagde: »Den kan jeg ikke se, for jeg er medlem af Kirken,« mindes hun. Hun forlod stuen, og en anden ven, som ikke er medlem, fulgte hurtigt efter. Sammen så de en bedre film. »Da jeg gik, opdagede jeg, at jeg havde min VDR-ring på,« siger Angela. Hun var glad for, at hun valgte at gøre det rette og være et godt eksempel for sine venner.

En aften havde Angela inviteret en veninde med hjem. Mens pigerne sad og snakkede, spurgte veninden: »Hvad er det for nogle bøger? Det er nogle ordentlig mope-drenge.« Angela forklarede, at det var Mormons Bog og Bibelen, og hun fortalte sin ven om Jesus Kristus. Senere så hun, at veninden læste i skrifterne.

Familien Miller besøger ofte de historiske steder i nærheden, såsom pionerkirkegården og besøgscentret ved Winter Quarters og tabernaklet i Council Bluffs. Tabernaklet er en kopi af den bygning, som pionererne byggede i løbet af et par uger. Brigham Young blev opretholdt som Kirkens præsident her i 1847. Angela har hørt om, hvor hårdt pionererne arbejdede, og om hvordan de brugte deres talenter til at velsigne andre. Hun gør også sit for at bruge sine talenter ved at spille klaver, gå til ballet og optræde i lokale balletforestillinger.

Angela og hendes 13-årige bror Jake har pligter i hjemmet. Angelas yndlingspligt er at hjælpe med at passe familiens fugle. Hun og Jake skifter vand i buret hver dag og sørger for, at fuglene har rigeligt med mad.

Angela elsker at lære. Hun bruger en del tid på børnebiblioteket, slider i det med lektierne og holder af at tale med Jake om det, som hun har lært. Hun kan næsten alle navne på fuglene i den lokale zoologiske have.

Præsident Hinckley besøgte Council Bluffs i 1996 for at indvie kopien af tabernaklet og hylde de hengivne pionerer, som gjorde tjeneste i

Angela foran en håndkærreudstilling ved tabernaklet i Council Bluffs.

Mormonbataljonen. Familien Miller og mange andre familier klædte sig ud som pionerer og deltog i pioneraktiviteter. Angela sang i børnekoret. Når hun tager sin pionerkjole og kyse på, føler hun endnu større taknemlighed for pionererne.

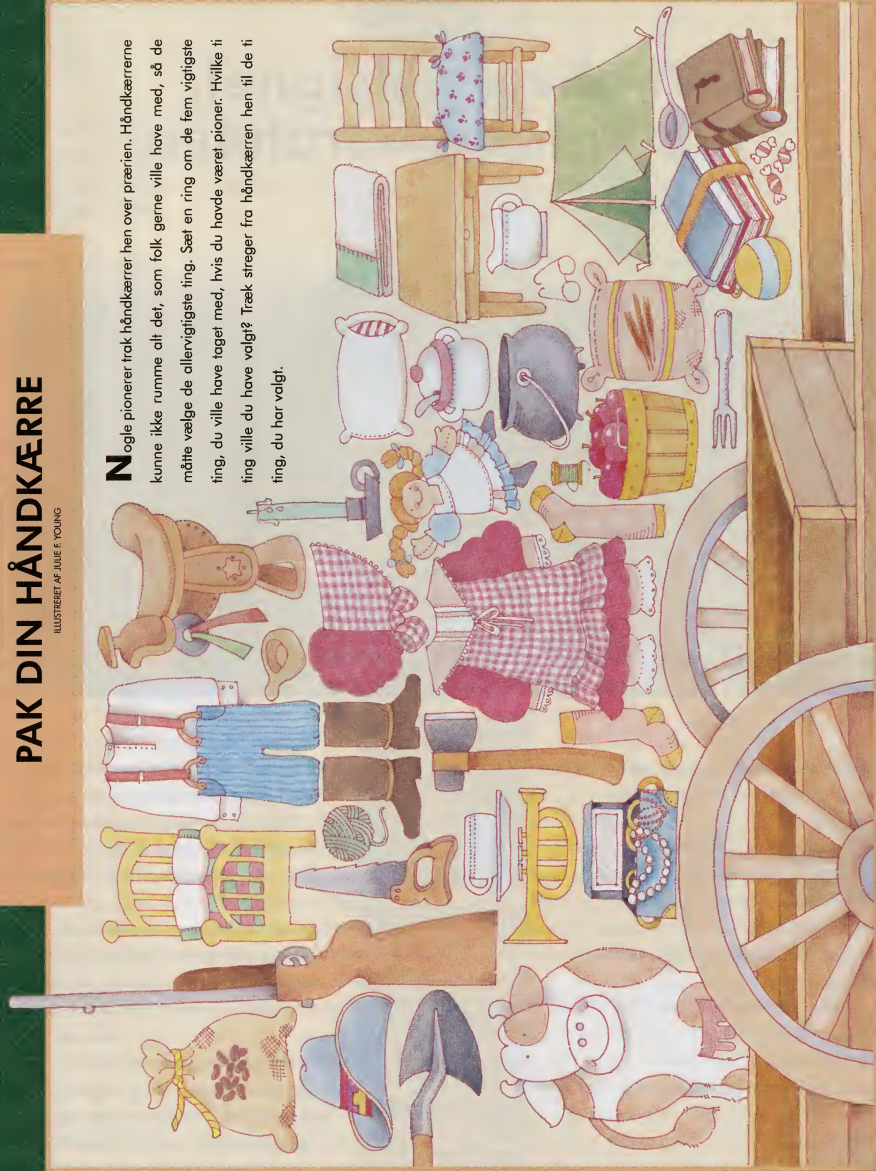
Angelas liv er meget anderledes end pionerbørnenes liv. Men mens hun har lært om pionernes kampe og værdier, er hun selv blevet et eksempel på moderne pionerånd. Angelas synes at efterleve præsident John Taylors (1808–1887) motto, som er citeret på et af hendes yndlingsmalerier i Winter Quarters: »Guds rige eller intet!« □

BARE FOR SJOV

PAK DIN HÅNDKÆRRE

ILLUSTRÆT AF JULIE F. YOUNG

Nogle pionerer trak håndkærrer hen over prærien. Håndkærrerne kunne ikke rumme alt det, som folk gerne ville have med, så de måtte vælge de allervigtigste ting. Seet en ring om de fem vigtigste ting, du ville have taget med, hvis du havde været pioner. Hvilke ti ting ville du have valgt? Træk streger fra håndkærren hen til de ti ting, du har valgt.

Vi bliver velsignet, når vi følger profeten

Diane S. Nichols

LEHIS FAMILIE FORLADER JERUSALEM, AF SCOTT SNOW

»Sådan som han fra gammel tid har forkyndt ved sine hellige profeters mund« (Luk 1:70).

Kan du lide at bo, der hvor du bor? Har du nogle rigtig gode venner? Har du noget yndlingslegetøj eller en yndlingsbog?

Tænk, hvis din familie måtte efterlade alle deres yndlingsting og rejse til et andet land. Tror du, at det ville være svært?

Nephis far, Lehi, var profet. Herren advarede Lehi om, at Jerusalem ville blive ødelagt, så han og hans familie skulle rejse bort. Herren fortalte Lehi, at han havde beredt et nyt land til Lehi og hans familie. Da de forlod Jerusalem og rejste ud i ørkenen, blev Nephis brødre Laman og Lemuel ved med at mukke. De ville ikke rejse fra alle deres ting, og de troede ikke på, at

Jerusalem kunne ødelægges. Nephi og hans bror Sam mukkede ikke. De vidste, at deres far var Guds profet, og de adlød ham. På grund af Nephis tro og lydighed, gav Herren ham et vidunderligt løfte: Så længe Nephis efterkommere adlød deres himmelske Fader, ville de blive velsignet i det nye land.

Når vi læser Mormons Bog, kan vi se, at Herren holdt sit løfte til Nephi. Når folket fulgte profeten og holdt budene, blev de velsignet. Når de ikke ville høre på profeten og var lydige, gik det galt, og folket var ikke lykkeligt.

Vor himmelske Fader elsker os alle og ønsker, at vi skal være lykkelige. Hvis vi følger hans profeter, bliver vi velsignet. Præsident Gordon B. Hinckley har bedt os om at studere skrifterne hver dag, at holde sabbatten hellig, at fortælle vore venner om evangeliet og at

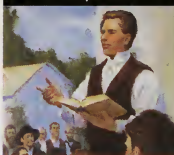
forsvare sandhedens sag. Det er ikke altid let, at gøre det, som profeten beder os om. Men når vi gør det, velsigner vor himmelske Fader os, og vi bliver lykkelige.

Forslag til fællestid

1. Bed nogle voksne om at spille forskellige profeter. For eksempel: Adam (Moses 5:4–12, 58–59), Enok (Moses 6:26–28; 7:13–21), Noa (1 Mos 6–8), Moses (2 Mos 3; 4 Mos 14) og Daniel (Daniel 6). Lad de voksne tage plads rundt omkring i lokalet. Opdel børnene i grupper og lad dem interviewe »profeterne«. Giv forslag til spørgsmål, som kan hjælpe dem med at opdage, hvem de forskellige profeter er, hvad de bad folk om at gøre, og om hvordan de mennesker, som adlød deres belæring, blev velsignet. Lad grupperne bytte plads. Lad hvert barn tegne en tegning af en af profeterne. Lad nogle af børnene fortælle, hvad deres profet belærte om, og hvordan folk, som adlød ham, blev velsignet. Spørg børnene, hvad vores levende profet har bedt os om at gøre. Bær vidnesbyrd om, at vi bliver velsignet, når vi adlyder profeten, nøjagtig som folk i gamle dage.

2. Klip et stort papirhjerter ud som et puslespil. Sæt brikkerne fast med tape under nogle af stolene, inden børnene kommer ind i primarylokalet. Bed en præstedømmebærer om at spille profeten Alma. Lad ham fortælle børnene, hvad Alma forkyndte ved Mormons vande (se Mosiah 18). Lad børnene se efter, om de har en brik under deres stol. Bed dem, der fandt en brik under deres stol, om at fortælle, hvordan vore hjerter kan knyttes sammen. Når de har svaret, sætter de deres brik op på væggen. Fortæl børnene, at vores profet i dag ønsker, at vore hjerter skal knyttes sammen i kærlighed, ligesom Alma gjorde på sin tid. □

A. Joseph Smith

B. Kong Benjamin

C. Alma

D. Adam

E. Gordon B. Hinckley

F. Noa

G. Enok

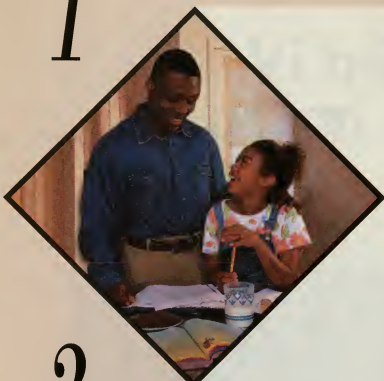

Instruktioner

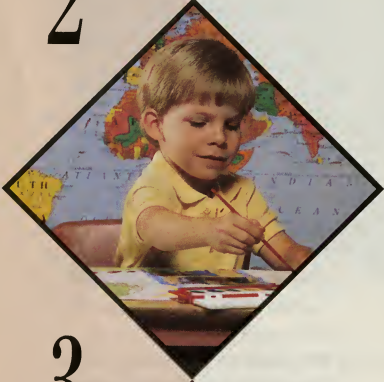
Forbind hver af profeterne til venstre (A–G) med deres respektive lærdomme neden for (1–7).

- 1. Denne første profet lærte sine børn at bede og lovede, at hvis de gjorde det, ville de blive ledt af inspirationens ånd (se Moses 5:4–5, 12; 6:4–5).
- 2. Han sagde, at folket skulle omvende sig og holde budene og lovede, at hvis de gjorde det, ville de få fremgang og blive beskyttet mod deres fjender (se Moses 6:32–33, 57–58; 7:10, 13–17).
- 3. Han advarede folket om, at hvis de ikke omvendte sig, ville de blive udryddet af en oversvømmelse (se Moses 8:20–24).
- 4. Han belærte folket om, at hvis de elskede og tjente hinanden, ville de få fremgang i landet og blive velsignet (se Mosiah 2:17–24, 41).
- 5. Han fortalte folket, at hvis de blev døbt og holdt deres pagter, ville Herren udgyde sin Ånd over dem og undervise og vejlede dem (se Mosiah 18:8–10).
- 6. Han belærte om, at de, som holder vidomsordet, velsignes med sundhed, visdom og skatte af kundskab, og med at dødens engel skal gå forbi dem (se L&P 89).
- 7. Han lovede os, at hvis vi studerer Mormons Bog og forsvare sandheden, så modtager vi et vidnesbyrd om Jesus Kristus, og andre vil blive interesseret i Kirken på grund af vores eksempel (se »Find lammene, vogt fårene«, Liahona, juli 1999, s. 118–124).

1

2

3

Uddrag af præsident Gordon B. Hinckleys tale ved
firesiden den 12. november 2000.

PROFETENS RÅD:

VÆR TAKNEMLIG

»Vær altid taknemlige i jeres hjerte, mine kære venner. Vær taknemlig for de vidunderlige velsignelser, som I har. Vær taknemlige for de enorme muligheder, som I har. Vær taknemlige for jeres forældre, som holder så meget af jer, og som har arbejdet virkelig meget for at forsørge jer. Sig tak til jeres mor og til jeres far. Sig tak til jeres venner. Sig tak til jeres lærere. Udvis påskønnelse over for alle, som gør jer en tjeneste eller på nogen anden måde hjælper jer.

Tak Herren for hans godhed over for dig.«

VÆR DYGTIG

»Herren ønsker, at I skal dygtiggøre jer, jeres hoved og hænder, uanset hvilket område I vælger. Uanset om det er at reparere køleskabe eller at blive kirurg, så skal I uddanne jer. Søg den bedste uddannelse, I kan få. Bliv en person med ry for godt arbejde i den verden, som ligger foran jer. Jeg gentager, I vil bidrage til Kirkens ære, og I vil blive rigt velsignet på grund af den uddannelse.«

VÆR REN

»Undgå al ond tale. Misbrug ikke Herrens navn ...

Vælg jeres venner med omhu ...

Selv om I skal være venlige over for alle, så udvælg med den største omhu dem, som I ønsker et nært forhold til ...

Vær ren. Spild ikke jeres tid på destruktiv underholdning ...

En velsoigneret ung pige, som er ren i legemet og sindet, er virkelig smuk. Hun er en datter af Gud, som hendes evige Fader virkelig kan være stolt over. En velsoigneret ung mand er virkelig flot. Han er en søn af Gud, som er fundet værdig til at bære Guds hellige præstedømme. Han behøver ikke tatoveringer eller øringer på eller i sit legeme. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er alle enige om at fraråde disse ting ...

DE SEKS V'ER

... Der er ingen grund til, at nogen sidste dages hellig dreng eller pige, ung mand eller ung kvinde overhovedet prøver [stoffer]. Hold jer rene fra disse sindsændrende og afhængighedsdannende vaner.«

VÆR SAND

»Vær loyal over for Kirken i alle situationer. Jeg giver jer det løfte, at denne kirkes ledere aldrig vil føre jer på afveje. De vil lede jer på vejen til lykke ...

Vær sand over for jeres overbevisninger. I ved, hvad der er rigtigt, og I ved, hvad der er forkert. I ved det, når I gør det rette. I ved det, når I styrker den rette sag. Vær loyal. Vær trofast. Vær sand.«

VÆR YDMYG

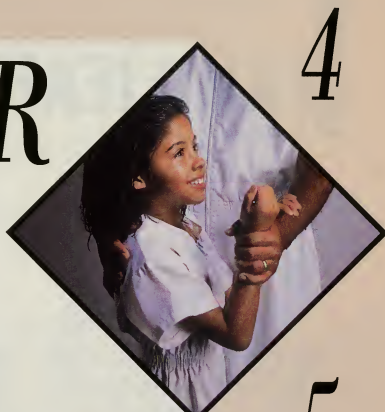
»Herren har sagt: »Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner« (L&P 112:10) ...

Jeg tror, at de sagtomme og de ydmyge er dem, som er lærevillige. De er villige til at lære. De er villige til at lytte til den stille, sagte røsts hvisken, der vil vejlede dem i deres tilværelse. De sætter Herrens visdom over deres egen visdom.«

VÆR BØNSOM

»I har brug for hans hjælp, Og I ved, at I har brug for hans hjælp. I kan ikke klare det alene. I vil erkende og genkende det oftere og oftere, som årene går. Så lev således, at I med god samvittighed kan tale med Herren. Gå på jeres knæ og tak ham for hans godhed over for jer og giv over for ham udtryk for de retfærdige ønsker i jeres hjerte. Det store mirakel er, at han hører det. Han reagerer. Han svarer – ikke altid sådan, som vi kunne ønske, han ville svare, men der er i mit sind ingen tvivl om, at han svarer.« □

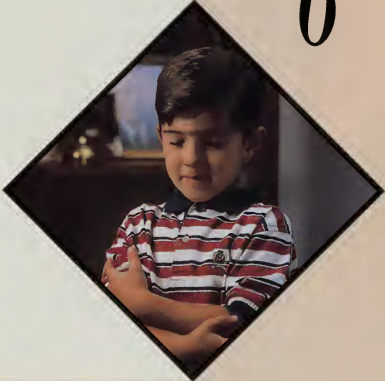
Hele talen findes i »En profets råd og bøn for ungdommen«, Liahona, april 2001, s. 30–41.

4

5

6

FAMILIEAFTENSSKATTEJAGT

Jennifer Jensen

» **V**i skal på skattejagt,« bekendt- gjorde mor til familieaften.

Tiårige Anna og hendes brødre Niels og Carsten smilede.

Mor fortsatte: »De fleste af tingene på skatte- listen kan I nok finde i aften, men andre kan tage hele ugen. Vor himmelske Fader vil hjælpe jer, hvis I beder ham om det.« Hun delte en liste ud til hver af dem.

Anna kiggede på listen: (1) Et billede af Jesus Kristus, (2) en historie om at missionere, (3) en sand pionerhistorie, (4) navnet på en forfader, som har samme for- eller mellemnavn som jer.

»Godt,« sagde mor, inden Anna kunne nå at læse listen færdig, »vær tilbage om en time. Vi kan gøre listen færdig i løbet af ugen, og så taler vi om det i næste uge.«

Anna læste resten af listen: (5) en historie om præsident Hinckley, da han var ung, (6) et skriftsted om tro, (7) et billede af templet og (8) en, som du kan give et eksemplar af Mormons Bog.

Anna sukkede. De første syv var ikke så svære. Men hvem kunne hun give et eksemplar af Mormons Bog til?

»Det første er let nok,« sagde Anna til sig selv. Hun tog et lille billede af Jesus Kristus ud af sin dagbog.

Hendes primaryklasse havde læst Alma 32:21 i sidste uge. Det var et godt skriftsted om tro, så Anna understregede det. Annas mellemnavn var Erika, og det var også hendes oldemors navn!

Så kiggede hun i nogle eksemplarer af *Lille Liahona*. Hun fandt et billede af templet i Tokyo i Japan, en historie om præsident Hinckleys barndom og flere sande pionerbetænelser. Så var tiden gået.

Ingen i familien var kommet i tanker om nogen, som de kunne give et eksemplar af Mormons Bog. Da de afsluttede med bøn, bad

de om hjælp til at finde nogen, som søgte efter evangeliet.

Bror og søster Mortensen var lige kommet hjem fra deres mission, så om tirsdagen talte Anna med dem om deres mission. Men hun vidste stadig ikke, hvem hun skulle give et eksemplar af Mormons Bog til.

Anna tænkte og bad hele ugen. Hvem ville være interesseret i et eksemplar af Mormons Bog? Hvad skulle hun sige til vedkommende? »Vi leger skattejagt. Vil du have et eksemplar af Mormons Bog?« Så ville vedkommende jo bare le.

Hun brød sig ikke om at blive til grin. Mormons Bog var ikke en spøg. Det var en særlig bog. Hun elskede den, og hun elskede Jesus Kristus. Der var den! Det var en bog for folk, som elskede Jesus! Nu kendte Anna lige den rette.

Hun knælede og bad om sin himmelske Faders hjælp. Hun følte sig rolig og varm indeni, mens hun

cyklede hen til sin veninde Saras hus. Men roen forsvandt, da hun stod uden for døren. Hun sagde en stille bøn og ringede på.

»Davs, Anna,« sagde fru Madsen. »Sara er hos sin bedstemor i denne uge.«

»Jeg er kommet for at tale med dig,« sagde Anna. Hun trak vejret dybt og fortsatte hurtigt: »Fru Madsen, du elsker da Jesus Kristus, ikke?«

»Jo, det kan du tro,« smilede fru Madsen.

»Vil du gerne have en anden bog om ham?« Anna viste hende Mormons Bog.

»Mormons Bog,« læste fru Madsen. »Endnu et vidne om Jesus Kristus.«

»Den fortæller nogle dejlige ting om Jesus,« sagde Anna. »Om hans besøg i Amerika, og om det, som han lærte folket der. Og et af mine yndlingsskriftsteder står i den: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.« (Mosiah 2:17).«

»Endnu et vidne om Jesus Kristus,« gentog fru Madsen stille. »Ja, Anna, den vil jeg meget gerne læse. Tak.«

Anna smilede, og hun følte sig varm indeni igen. »Jeg kan lide hele bogen, men 3 Nephi fortæller om Frelserens besøg i Amerika. Jeg kan især lide det stykke, hvor han velsigner børnene.«

Anna hjalp fru Madsen med at finde 3 Nephi.

Anna smilede og gik, mens fru Madsen sad på trappen og begyndte at læse. Fuld af den dejlige varme følelse vidste Anna, at hun havde vundet skattejagtens rigtige præmie, og hun håbede, at alle de andre i familien også havde vundet den. □

JESUS UNDERVISER OM BØN

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

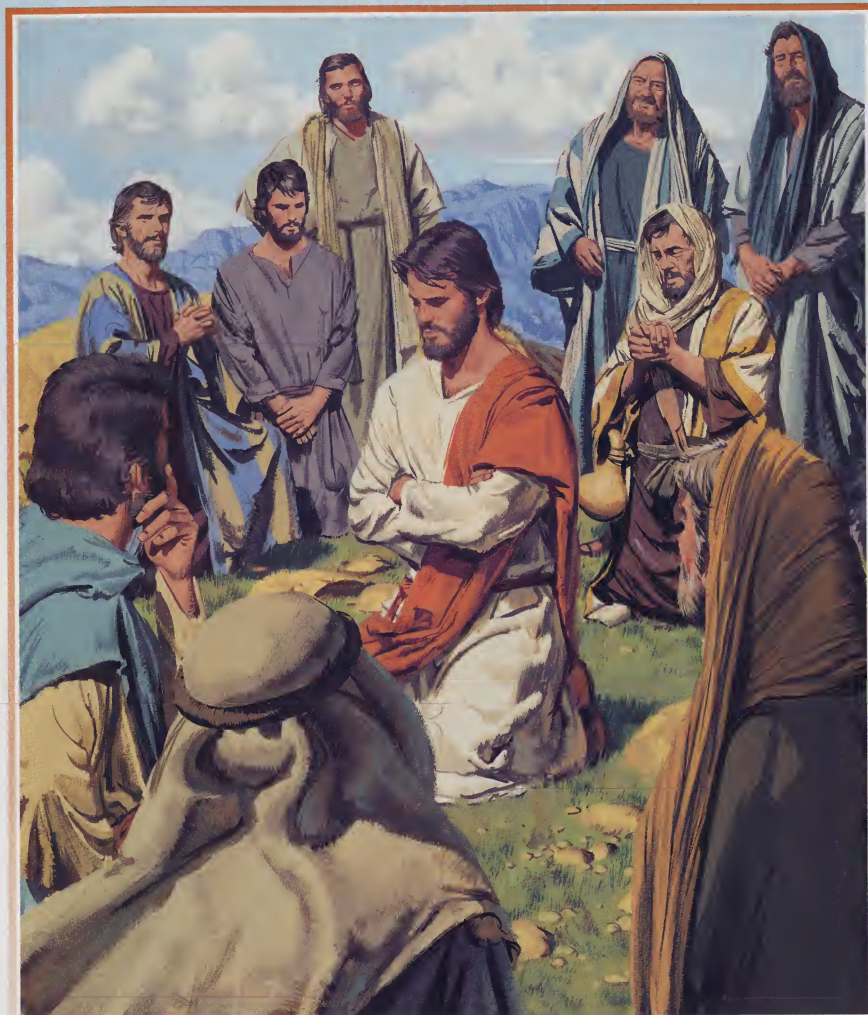
Jesus lærte sine disciple at bede. Han sagde, at nogle mennesker bad for at blive set. Jesus sagde, at hvis det var muligt, skulle man bede sine personlige bønner alene.

Matt 6:5-6

Han sagde, at nogle mennesker siger de samme ord igen og igen, når de beder. De tænker slet ikke over, hvad de siger. Men folk skal tænke over, hvad de siger. De bør bede oprigtigt om det, de har brug for.

Matt 6:7-8

Frelseren bad en bøn som et eksempel for sine disciple. Han begyndte med at sige: »Vor fader ... som er i himlene«. Han takkede sin himmelske Fader. Han bad sin himmelske Fader om hjælp. Han afsluttede sin bøn med et »amen«. Senere sagde Jesus, at hans disciple skulle bede i hans navn. Han lovede, at vor himmelske Fader ville høre deres bønner og besvare dem.

Matt 6:9–13; 21:22; Luk 11:5–10; Joh 16:23

JAIRUS' DATTER OPVÆKKES FRA DE DØDE

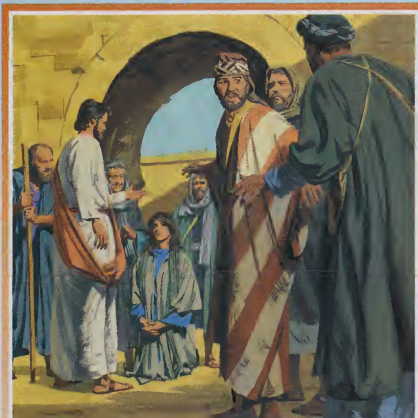
Jesus gik i land fra en båd og blev omringet af mange mennesker. Synagogeforstanderen Jairus kastede sig for Frelserens fødder.

Mark 5:21–22

Jairus sagde, at hans 12-årige datter var meget syg. Han tryglede Jesus om at komme og velsigne hende, så hun ikke skulle dø, men blive rask.

Mark 5:23

Da Jesus begyndte at følge med Jairus, samlede andre mennesker omkring ham og bad ham om velsignelser. Frelseren standsede og helbredte en kvinde. Mens han talte med hende, kom der nogle og fortalte Jairus, at det var for sent. Hans datter var død.

Mark 5:24–35

Jesus hørte, hvad der blev sagt, og han sagde til Jairus, at han ikke skulle være ked af det, men blot tro på ham.

Mark 5:36

Så gik han og Peter, Jakob og Johannes hen til Jairus' hus. Huset var fyldt med mennesker, som græd og jamrede sig, fordi den lille pige var død.

Mark 5:37–38

Jesus spurgte, hvorfor de larmede sådan. Han sagde, at den lille pige ikke var død, men blot sov. Folk lo ad ham. De var sikre på, at pigen var død.

Mark 5:39–40

Frelseren bad alle om at forlade huset, bortset fra Jairus og hans kone og disciplene. De gik ind i det værelse, hvor den lille pige lå.

Mark 5:40

Jesus tog pigen ved hånden og sagde, at hun skulle rejse sig. Hun rejste sig og gik omkring. Hendes forældre var forbløffede. Jesus sagde, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad der var sket, og han sagde, at de skulle give pigen noget at spise.

Mark 5:41-43

VI ØGER VORES ÅNDELIGHED VED FASTE OG BØN

Til sin overraskelse traf Alma sine venner, Mosiahs sønner, da de vendte hjem fra deres 14 år lange mission blandt lamaniternerne. Han glædede sig over deres trofasthed og den hengivenhed, hvormed de havde tjent. Tidligere havde Alma og Mosiahs sønner forfulgt Kirkens medlemmer. Men siden deres omvendelse var de blevet »mænd med sund forstand«, fordi »de havde ransaget skrifterne med flid« og »havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud« (Alma 17:2-3; se også Mosiah 27:8-37).

AT BRINGE HELE VORES SJÆL SOM ET OFFER TIL KRISTUS

Hvis vi vil udvikle åndelig modenhed sådan som Alma og Mosiahs sønner, må vi gøre, som de gjorde: Nemlig adlyde budene, studere skrifterne, tjene vores familie og vore naboer samt kombinere denne indsats med faste og bøn.

Tidligere i Mormons Bog bar Amaleki vidnesbyrd om, at hvis vi »kommer til Kristus« og giver ham vores »hele

sjæl som et offer til ham og vedbliv[er] i faste og bøn og hold[er] ud til enden«, så bliver vi frelst (Omni 1:26). Eftersom sjælen består af både legemet og ånden (se L&P 88:15), giver vi *hele* vores sjæl som offer, når vi bringer både legemets og åndens ønsker ind under Faderens vilje. Faste og bøn hjælper os til at styre vore lyster. Det hjælper os også til at »hungre og tørste efter retfærdighed« (Matt 5:6). At faste ved at springe to måltider over, sådan som vi opfordres til at gøre en gang om måneden på fastesøndag, kan lutre ånden, styrke dens kontrol over legemet og sætte vores liv under Helligåndens dejlige indflydelse (se L&P 59:12-14).

»STÆRKERE I TROEN PÅ KRISTUS«

Sheryl Condie Kempton fra Orem i Utah beskriver en lejlighed, hvor faste og bøn gav hende åndelig styrke: »Jeg fastede og bad for at kunne modstå en bestemt fristelse, som havde naget mig. Resultatet var mirakuløst. Ikke alene modstod jeg fristelsen, men den ophørte med at være en fristelse!« (»Faste – en glædens gave«, *Stjernen*, juli 1978, s. 24).

Hvis fasten skal være med til at øge åndeligheden, skal den ledsages af inderlig bøn. At bidrage til fasteofferfonden blødgører hjertet og åbner himlens vinduer.

Vi bør være varsomme med at faste fornuftigt, og vi bør ikke faste, hvis vores helbred eller andre omstændigheder ikke tillader det.

Men alle, som kan, bør efterleve fasteloven. Når vi gør det, velsignes vi ligesom nephitterne, der »fastede og bad ... ofte og blev stærkere og stærkere i deres ydmyghed, så at sjælen opfyldtes af glæde og trøst, ja, så at deres hjerter blev rensed og helliggjort, hvilken helliggørelse kom på grund af deres hjerter hengivenhed for Gud« (Helaman 3:35). □

FRELSERENS OFFER

» Mens jeg så bakken blive rakt ned langs min række, kunne jeg ikke lade være med at føle mig skamfuld. Det var den første søndag i mit liv, hvor jeg ikke var værdig til at modtage nadveren. Bakken nærmede sig hurtigt, og jeg var overvældet af følelserne. Hvad ville mine forældre tænke, når jeg ikke tog nadveren? Og min lillebror og min lillesøster? Jeg skulle jo være et eksempel for dem.

Da bakken nåede frem til mig, rakte jeg den hurtigt videre og bøjede hovedet. Det følte, som om alle i kirkesalen kiggede på mig.

Ugen før havde jeg talt med min biskop. Jeg trådte ind på hans kontor og begyndte at græde af skam, allerede inden jeg havde sat mig ned. Da jeg fortalte ham alt, hvad jeg havde gjort, ventede jeg, at han skulle blive vred eller sige, at jeg ikke havde noget håb om tilgivelse. I stedet lagde jeg mærke til, at han også græd. Han sagde, at han var glad for, at jeg var kommet til ham. Det følte rart at vide, at han var kaldet af Gud til at hjælpe mig med mine problemer. Det var rart at have en at tale med, mens jeg stræbte efter at anvende forsoningen i mit liv. Jeg vidste, at jeg kunne stole på min biskop, og at jeg kunne give udtryk for mine følelser over for ham.

Da jeg havde talt med min biskop, sagde han, at han elskede mig. »Jeg vil hjælpe dig, så godt jeg kan, med at få løst dine problemer,« sagde han. I det øjeblik vidste jeg, at alt nok skulle ordne sig.

Det var svært den første gang, hvor jeg ikke kunne tage nadveren, og jeg skal gennem den oplevelse hver eneste søndag, indtil biskoppen siger, at jeg igen må nyde nadveren. Men jeg er taknemlig for omvendelsens velsignelse. Jeg ved, at jeg kan blive renset igen ved Jesu Kristi forsoning. På grund af denne oplevelse og den kamp, som jeg skal igennem, vil jeg aldrig mere være uværdig. Det er hårdt ikke at kunne modtage nadveren. Men det har

hjulpet mig til at værdsætte Frelserens offer for mig mere.«

Synd er noget hæsligt noget. Den får os til at føle os urene, uværdige og skamfulde. De følelser får bekendelsen af vore fejltrin til at virke som den vanskeligste del af omvendelsesprocessen. De fleste synder skal kun bekendes over for dig selv, Herren og den eller de personer, som har lidt under din overtrædelse. Men visse synder er mere alvorlige og skal bekendes over for den rette præstedømmeleder, det vil som regel sige biskoppen eller kærpræsidenten. Sådanne alvorlige »synder omfatter hor, utugt, andre seksuelle overtrædelser og forskellige former for synd af tilsvarende størrelsesgrad« (Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens mirakel*, s. 160). Bekendelse af alvorlige synder over for en biskop eller kærpræsident kræver ægte ydmyghed og et ønske om at stå sig godt med Gud. Det er et nødvendigt skridt, hvis vi ønsker at finde fred med os selv og Herren.

Uanset hvad vores synd er, så har Frelseren lidt for enhver af os, så vi, »hvis vi vil omvende [os], ikke skal lide« (L&P 19:16). Vores kærlighed til ham er måske ikke fuldstændig, før vi har gjort hans offer personligt. Præsident James E. Faust, der er andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har forklaret: »Jeg føler hans kærlighed og forbløffes over den pris, som han har betalt for enhver af os. Jeg spekulerer på, hvor mange dråber blod, der blev udgydt for mig.« (»Særlige vidner om Kristus«, *Liahona*, april 2001, s. 21).

Til tider føler vi os måske modløse, mens vi på egen hånd kæmper for at lægge vore synder bag os. Men Herren er klar til at hjælpe os. Han giver os denne trøst: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:42–43). □

»Et sikkert vidnesbyrd«

De forenede staters præsident spurgte engang profeten Joseph Smith, hvad forskellen var på vores trossamfund og tidens andre religioner. Profeten Joseph svarede, at forskellen lå i »Helligåndens gave ... Alt andet var omfattet af Helligåndens gave« (*History of the Church*, 4:42).

At have Helligånden som ledsager er en af de største gaver, som vor himmelske Fader tilbyder os. Helligånden vidner om sandheden, helliggør den, der virkelig

har omvendt sig, begaver os med åndelige gaver, lindrer det knuste hjerte, åbenbarer, underviser og trøster. Helligånden er grundlæggende Fredens Ånd. Som præsident Hinckley belærer os om, og som de følgende historier viser, kan vi, når Ånden er med os, »føle glæde i

vores hjerte« og fornemme »den fred, som ... selv midt i konflikterne ... kommer som et sikkert vidnesbyrd om sandheden af dette værk« (*»Den levende profets ord«*, *Liahona*, juni 2001, s. 35).

Et højere perspektiv

Hugo Ibañez

Jeg havde altid drømt om at flyve. Så i december 1961, da jeg var 21, tog jeg flyvercertifikat. Når jeg var ked af det eller stresset, satte jeg mig op i et fly, og når jeg havde fløjet et lille stykke tid, fik jeg det meget bedre.

Men efter et år, hvor jeg havde fløjet i alt 84 timer, lagde jeg

flyvningen på hylden. Selv om flyvningen havde fået mig til at slappe af, vidste jeg, at jeg søgte efter noget mere – en indre fred, som jeg ikke kunne finde i luften.

Men ti måneders søgen var nok til at overbevise mig om, at jeg måske heller ikke kunne finde det, jeg søgte, på jorden. Jeg troede, at det ville hjælpe at flytte et andet sted hen,

men det gjorde det heller ikke. Og så begyndte jeg at undersøge forskellige religiøse filosoffer. I løbet af de næste 18 år undersøgte jeg adskillige kirker og var aktive i et par af dem.

En dag besøgte jeg en kirke, som lå tre gader fra, hvor vi boede. Da jeg ringede på, lukkede pedellen op. Jeg fortalte ham, at jeg havde to teenagesønner, som trængte til at tilhøre en ungdomsgruppe. »Har I spejdere?« spurgte jeg. Han svarede ja.

Så spurgte jeg ham, om hans kirke byggede på Bibelen. Igen svarede han ja – den byggede på Bibelen og

Da jeg ringede på, lukkede pedellen op. Han indbød mig til at komme i kirke den følgende søndag.

Mormons Bog. Han indbød mig til Kirkens møder den følgende søndag. Min 13-årige søn Marcelo var ude at rejse med nogle venner, så jeg inviterede min anden søn, Sergio, som var 15, med. Han fulgte modstræbende med.

Da vi trådte ind i kirkebygningen, tog flere medlemmer venligt imod os. En ældre mand præsenterede os hurtigt for missionærerne, og de begyndte at undervise os den samme dag. Da Marcelo vendte hjem fra sin rejse, deltog han også i undervisningen. Ånden rørte vores hjerte, og den 16. februar 1980 blev mine sønner og jeg medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min hustru, Isabel, blev døbt en måned senere.

Der er gået næsten 40 år, siden jeg begyndte min søgen efter indre fred i mine ydre omgivelser. I dag ser jeg, takket være Jesu Kristi evangelium, meget mere, end jeg gjorde oppe fra flyene. Jeg ser verden mere jordnær og smuk, end noget jeg så oppe fra luften. Jeg ser en verden og et liv fyldt med Guds kærlighed, og jeg venter endnu større herligheder i den kommende verden.

Hugo Ibañez er medlem af Montevideo 4. Ward i Montevideo Veststæv i Uruguay.

Jeg gjorde forsøget

Lydie Zebo Bahie

Mine forældre døde, mens jeg stadig boede hjemme. Som

det yngste og eneste ugifte medlem af familien var jeg sønderknust.

Jeg var alene og sårbar og blev så fortvivlet, at jeg måtte gå ud af skolen. Mine søskende, som var bekymrede for min tilstand, tog mig med til næsten hvert eneste hospital i området. Lægerne sagde, at jeg var i chok og havde brug for hvile på et fredfyldt sted, hvor jeg var langt fra bøger eller noget andet, som krævede koncentreret tankegang.

Det gjorde livet endnu værre, især fordi jeg så, at mine venner fortsatte deres studier. Også den kendsgerning, at de stadig havde deres mødere, knugede mig. Min mor havde været mit ét og alt. Jeg længtes efter at dø, så jeg kunne være sammen med mine forældre igen.

Men min himmelske Fader havde andre planer med mig. I sin visdom og kærlighed inspirerede han mine søskende til at flytte mig fra den by, hvor jeg havde gået i skole, til en anden by, som lå tættere på dem. Jeg boede hos min søster Alphonsine. Hun og hendes mand og børn var så søde imod mig, at jeg begyndte at få det bedre. Men hvad der var endnu vigtigere, min søsters ældste søn, Faet Nadege, præsenterede mig for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var min forbindelse med Kirken og evangeliets kraft, som langt om længe beroligede mit sind og helbredte mit knuste hjerte.

Som det yngste og eneste ugifte medlem af familien var jeg sønderknust over mine forældres død. Men min himmelske Fader havde planer med mig.

Da jeg gik i kirke for første gang, tog søstrene i Hjelpeforeningen og Unge Piger så varmt imod mig, at jeg næsten følte, at jeg havde fundet mine forældre igen. Jeg blev ved med at komme i Kirken, og med tiden begyndte jeg at blive undervist af missionærerne.

En af de første forpligtelser, som ældste Hurst og ældste Bekoin pålagde mig, var at læse Mormons Bog. Jeg fortalte dem, at det kunne jeg ikke, fordi jeg havde fået besked på ikke at læse eller gøre noget,

som krævede stor koncentration. Ældsteme opfordrede mig til at bede oprigtigt og med tro på Jesus Kristus om deres opfordring, og de forsikrede mig om, at Herren ville give mig evnen til at gøre alt, hvad der var nødvendigt.

Og derfor gjorde jeg, som de rådede mig til. Jeg gjorde forsøget. Jeg læste Mormons Bog – og det helt uden nogle vanskeligheder. Jeg blev døbt den 18. november 1995.

Kort efter fik jeg en kaldelse til at undervise i Hjælpeforeningen.

Siden blev jeg kaldet som grænsmisionær. Og derefter tjente jeg som rådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet og senere som præsidentinde for Unge Piger i grenen. Alle disse kaldelser styrkede og hjalp mig med at komme videre, både åndeligt og mentalt.

Min største udvikling fandt sted, mens jeg tjente i Kinshasa-missionen i Den Demokratiske Republik Congo. Jeg var en af de første søstermissionærer, som virkede der. De oplevelser, som jeg havde der, både gode og

dårlige, hjalp mig til at udvikle større kristen evne til at elske og tjene. Min glæde føltes fuldkommen.

Jeg vil altid føle taknemlighed over for dem, der gjorde sig til venner med mig, da jeg besøgte Kirken første gang. Ved at møde dem fandt jeg en ny familie, en stor og kærlig familie, som jeg ved er evig, nemlig min himmelske Faders familie. Jeg er taknemlig for profeten Joseph Smith, gennem hvem Herren genoprettede sin kirke. Men mest af alt er jeg taknemlig for min

himmelske Fader og min Herre og Frelser, Jesus Kristus. Da jeg kun kunne se sorg, åbnede de livets og lykkens dør for mig.

Lydie Zebo Bahie er medlem af Bouaké 2. Gren i Abidjan-missionen i Elfenbenskysten.

Ikke helt alene

Kelly A. Harward

Da jeg havde afsluttet en forretningsrejse og kørte hen ad landevejen, følte jeg både taknemlighed og stor ensomhed. Jeg tænkte på alt det, jeg havde præsteret i mit nye job i den forgangne uge – men så følte jeg en ensomhed, fordi jeg var på vej hjem til min tomme lejlighed. Det var første gang, jeg var væk fra mit hjem og min familie siden min mission.

Mine tanker gik tilbage til den morgen for flere måneder siden, hvor jeg havde pakket min bil og var flyttet hjemmefra. Alle de andre var allerede på arbejde eller i skole, så kun min mor var hjemme og opmuntrede mig og gav mig nogle sidste gode råd med hensyn til at bo alene. Da jeg kørte ud af indkørslen, stod min mor i døren og sendte fingerkys og kæmpede for at holde tårerne tilbage.

»Tag dig sammen,« sagde jeg højt til mig selv. »Jeg er en mand på 24.« Jeg tænkte på, hvordan jeg var kommet til Chicago og var blevet slået af benovelse over byens størrelse. Jeg havde kigget ned fra 110. etage i Chicago Sears Tower på en af de travleste

motorvejstrækninger i verden, og derfra ud til en af verdens travleste lufthavne. Der boede mere end syv millioner mennesker i Chicago og dets forstæder, havde jeg fået at vide. Mens jeg kiggede ned på de tusinder af biler, forestillede jeg mig de mennesker, som sad i hver bil, og tænkte på, at Gud kendte hver eneste af dem. *Er det virkelig muligt?* spekulerede jeg på. *Hvordan kan han dog kende hver eneste af os?*

Mine tanker vendte tilbage til min tomme bil og landevejen, og jeg bad om trøst. Jeg fortalte min himmelske Fader, at jeg havde brugt to år på min mission med at bære vidnesbyrd for folk om, at han lever og kender enhver af os personligt, men mit hjerte var fyldt med ensomhed og tvivl. Vidste han, hvor ensom jeg følte mig?

Mens jeg bad, kiggede jeg i bakspjeldet og fik øje på en stor lastbil, som fulgte efter mig. Jeg sagtnede farten og trak ind til højre, så han kunne komme udenom. Chaufføren satte farten op og vinkede til mig, da han kørte forbi. Da han var kommet op foran mig, satte han farten ned og trak ind til højre, ligesom jeg havde gjort, så jeg kunne komme forbi ham. *Det var ikke lige den form for selskab, jeg havde i tankerne,* tænkte jeg.

Da jeg satte farten op og overhalede lastbilen, vinkede

chaufføren igen, og denne gang dyttede han i hornet, hvilket gav mig et chok. Jeg lagde hurtigt afstand i mellem os. Men inden jeg kunne nå at reagere, lå han igen ved siden af min bil og vinkede. Da han passerede mig denne gang, gjorde han tegn til at jeg skulle stoppe.

Nu fyldte bagenden af hans lastbil hele mit udsyn. Og så fik jeg øje på mærkaten på hans kofanger: Lykken er familieaften. »Hov,« sagde jeg højt. »Han må jo være medlem af Kirken, men hvordan ved han, at jeg er det?« Jeg fulgte efter ham til et butikcenter, og han pegede hen mod en burgerbar. Jeg kiggede på den velkendte mærkat og nikkede samtykkende. Det var jo trods alt middagstid, og jeg var sulten.

»Davs, jeg hedder Jake,« sagde han og rakte mig hånden, da vi gik

ind på burgerbaren. »Jeg lagde mærke til Brigham Young University-mærkatene i din bagruge og tænkte, at du nok var sidste dages hellig.« fortsatte han. »Jeg tænkte, at du nok trængte til et måltid mad.«

»Du har ret. Jeg er sidste dages hellig. Og jeg er også sulten,« sagde jeg. »Jeg hedder Kelly. Jeg så din familieaftensmærkat og tænkte, at du også måtte være medlem.« Det bekræftede han, at han var. Vi satte os ved et lille bord.

»Jeg har kun været medlem i et år,« begyndte Jake, før vi begyndte at spise. »Hele mit liv har jeg følt, at der var en Gud, som kendte og elskede sine børn her på jorden. Men det var først, da jeg hørte om frelsesplanen, at jeg fik en virkelig forståelse af Guds kærlighed til hver eneste af os.« Her sad en vildt fremmed og bar vidnesbyrd for mig. »Da jeg kørte op bag dig og så dit BYU-mærkat, fik jeg en overvældende følelse af, at jeg skulle tale med dig,« sagde han.

Kort efter sagde Jake: »Tænk, hvordan verden ville se ud, hvis alle vidste, hvad vi ved, nemlig at Gud kender enhver af os, at han elsker os og ønsker, at vi skal være lykkelige.«

Sikke et vidunderligt vidnesbyrd, tænkte jeg, mens Jake fortalte, at han og hans kone planlagde at blive viet i templet senere den måned. Mit sind fyldtes af taknemlighed, mod Jake, fordi han havde båret sit vidnesbyrd for mig, da jeg havde allermost brug for det; for Jesu Kristi sande kirke, som gør fremmede til venner; for min familie, som har belært mig om evangeliet; for min mission og den mulighed, som den gav mig for at bære vidnesbyrd for andre; for en kærlig himmelsk Fader, som kender og elsker hvert eneste af sine børn; og for gode sidste dages hellige som Jake. □

Kelly A. Harvard er medlem af Country Oaks Ward i Kays Creek Stav i Layton i Utah.

Der var han, lige ved siden af min bil, og han vinkede igen. Denne gang overhaledede lastbilchaufføren mig og jeg gjorde tegn til, at jeg skulle stoppe.

Den levende profets ord

OPESK ET VIDNESBYRD OM GENOPRETTELSEN

»Opelsk et vidnesbyrd om evangeliets genoprettelse. I ved, lige så godt som jeg, at dette værk er sandt ... men I skal opelske, nære og styrke jeres vidnesbyrd om dette ved at læse skrifterne og ved at være aktive og trofaste i Kirken.

Hvis I ikke har et vidnesbyrd, så gå i gang med at få et. Herren har fortalt os, hvad vi skal gøre. Han har sagt: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17). Det er så sandt, som noget andet på denne jord. Så enkelt er det. Det er en af Guds love, som

rummer et vidunderligt og fantastisk løfte.«¹

VÆR TRO

»Til jer unge kvinder, som skal giftes og blive mødre og videregive jeres generations kvaliteter, og til jer unge mænd, som bliver fædre og videregive den slægtslinje, som er jeres største skat, siger jeg, vær tro. Vær tro mod troen. »Tro stå til Herren, om end [I] må lide« (Salmer og sange, nr. 167). Vær trofaste mod jeres store arv. Giv uplettet de storslåede dyder, som I har arvet fra dem, der gik forud for jer, videre til dem, som følger efter jer. Hele jeres arv på krop og sind stammer fra jeres forfædre.

Videregiv til dem, der følger efter jer, en uplettet arv, så I kan bevare jeres slægts kæde strålende og stærk.«²

FORVENTNINGER TIL

SIDSTE DAGES HELLIGE

»Vi forventer, at vore medlemmer efterlever en meget høj og hellig standard, og når man forventer, at folk gør noget, så gør de det ... De gør, hvad man forventer af dem på en storslået og vidunderlig måde. Det er sandt nok, at nogle giver efter. Men flertallet fortsætter og opbygger deres tro og gør, hvad der forventes af dem som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi forventer, at de lever rene, moralske liv.

Denne kirke forventer, at vi er trofaste og tro og lydige og gør det, der kræves af os. Og hvis vi gør det, vil Herren velsigne os.«³

TOLERANCE OG FRED

»Som medlemmer af Kirken lærer vi at være tolerante, at skabe gode resultater, ikke at give køb på vores lære, ikke at gå på kompromis med vore standarder, men at være tolerante på en måde, som får fredens og retfærdighedens og godhedens sag til

at gå fremad på jorden. Må Herren velsigne os til at gøre det, og må enhver af os føle glæde i hjertet og den fred, som vi kan nyde, selv midt i konflikterne, og som udspringer af et sikkert vidnesbyrd om sandheden af dette værk.«⁴

FORKYND EVANGELIET VED

JERES EKSEMPEL

»Før folk ind i Kirken. Før dem ind med kærlighed. Før dem ind med venlighed. Før dem ind med jeres eksempel. Efterlev evangeliet, så de i jer ser noget vidunderligt og

smukt, som vil opmuntre dem til at spørge, studere evangeliet og blive medlemmer af Kirken.«⁵ □

NOTER

1. Møde på Guam, den 31. januar 2000.
2. Morgensamling på Ricks College, den 7. september 1999.
3. Møde på Brigham Young University Jerusalem Center, den 21. marts 1999.
4. Møde på Brigham Young University Jerusalem Center, den 21. marts 1999.
5. Møde i Singapore, den 30. januar 2000.

»Vær trofaste mod jeres store arv. Giv uplettet de storslædede dyder, som I har arvet fra dem, der gik forud for jer, videre til dem, som følger efter jer.« Herunder: De overlevende pionerer fra 1847 samledes til et jubilæumsfoto 50 år efter deres ankomst til Saltsøden.

SÅDAN BLIVER VI VORE BØRNS BEDSTE LÆRERE

*Vi forældre har i vores gudgivne rolle som lærere
for vore børn langt mere støtte, end vi er klar over –
i særdeleshed en stor hjælp fra vor Fader.*

Ronald L. Knighton

Leder af Undervisningsafdelingen.

Formaningen er klar:

»Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave ...

De skal også lære deres børn at bede og vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:25–26, 28).

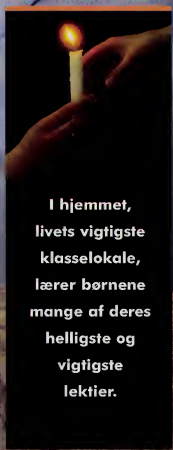
Der kan ikke herske tvivl om, at børns evangeliske undervisning først og fremmest er forældrenes ansvar. For nogle kan dette virke meget alvorligt, ja, næsten skræmmende. Men selvfølgelig ønsker vi, at vore børn skal udvikle en kærlighed til evangeliet og nyde velsignelserne ved et vidnesbyrd. I 3 Joh 1:4 kan vi læse: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandheden.«

Selv om apostlen stilede brevet til en kær ven, er det da bestemt alle retfærdige forældres ønske, at deres børn skal »leve i sandheden« og ikke svigte hjemmets lærdomme.

Men hvordan, vil nogle forældre måske spørge, kan vi gøre os noget håb om at undervise vore børn i evangeliet, når vi ikke er uddannet som lærere?

Vore børn har gode seminarlærere og undervisere i hjælpeorganisationerne. Hvordan kan vi tilbyde mere inden for evangelisk undervisning?

Kendsgerningen er, at uanset hvor dygtige udenforstående lærere er, så er deres undervisning dog blot et supplement til den

I hjemmet,
livets vigtigste
klasselokale,
lærer børnene
mange af deres
helligste og
vigtigste
lektier.

undervisning, som finder sted i hjemmet. Vi begår en fejl, når vi undervurderer betydningen af det daglige eksempel og de erfaringer, som familielivet byder på. Vi undervurderer måske også vores egen evne til at undervise i evangeliet og glemmer, at denne evne øges, når vi søger Helligåndens vejledning og organiserer vores indsats, så vi kan udnytte de hjælpemidler, som vor himmelske Fader har givet os.

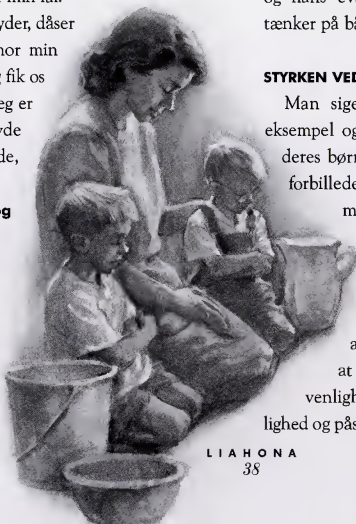
HJEMMET: ET HELLIGT STED

Hjemmet er livets og Kirkens vigtigste klasselokale. Hjemmet kan sammenlignes med templet i hellighed. Det, der undervises i derhjemme, bidrager i høj grad til denne hellighed. Præsident Harold B. Lee (1899–1973) sagde, at det største arbejde, som vi kommer til at udføre, foregår inden for vores hjemms fire vægge (se *Stjernen*, december 1973, s.13).

Jeg kan huske en dag, da jeg var tre år gammel, og vi boede i en toværelses bolig med lerloft. Min far lå i sengen med febervildelse på grund af skarlagensfeber. Det var et frygteligt uvejr udenfor, og min mor, min fireårige bror og jeg stillede gryder, dåser og spande op for at opsamle det vand, der dryppede gennem taget. Min lillesøster lå og sov i en vugge i nærheden af min far.

Da vi havde stillet gryder, dåser og spande op, kaldte mor min bror og mig hen til sig og fik os til at bede med hende. Jeg er sikker på, at hun før havde hjulpet mig med at bede,

Da gryderne, dåserne og spandene var stillet op, kaldte mor min bror og mig hen til sig, så vi kunne bede. Jeg har aldrig glemt de troens ord, som jeg hørte fra hende i min spæde barndom.

men denne gang var det noget helt andet. Jeg kan huske, at hun hjalp mig med bønnens ordlyd. Den lød nogenlunde sådan her: »Kære himmelske Fader, vi har brug for hjælp. Vi har brug for, at far bliver rask. Vil du ikke nok velsigne ham, så han kan blive rask? Vi har brug for, at det holder op med at dryppe gennem taget, så han ikke bliver våd og kold og mere syg. Vi elsker dig, himmelske Fader, og vi vil altid tjene dig.«

Der må være blevet sagt mere i den bøn, men de troens ord, som min kære mor ytrede i min tidlige barndom, er aldrig blevet slettet fra mit sind. Jeg lærte bønnens betydning og dens værdi at kende i hjemmet gennem mine trofaste, lydige forældres eksempel og belæring.

Profeten Nephi forklarede grundlaget for og formålet med forældres undervisning:

»Thi vi arbejder flittigt ... for at få vore børn ... til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud ...

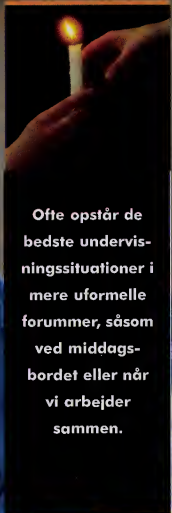
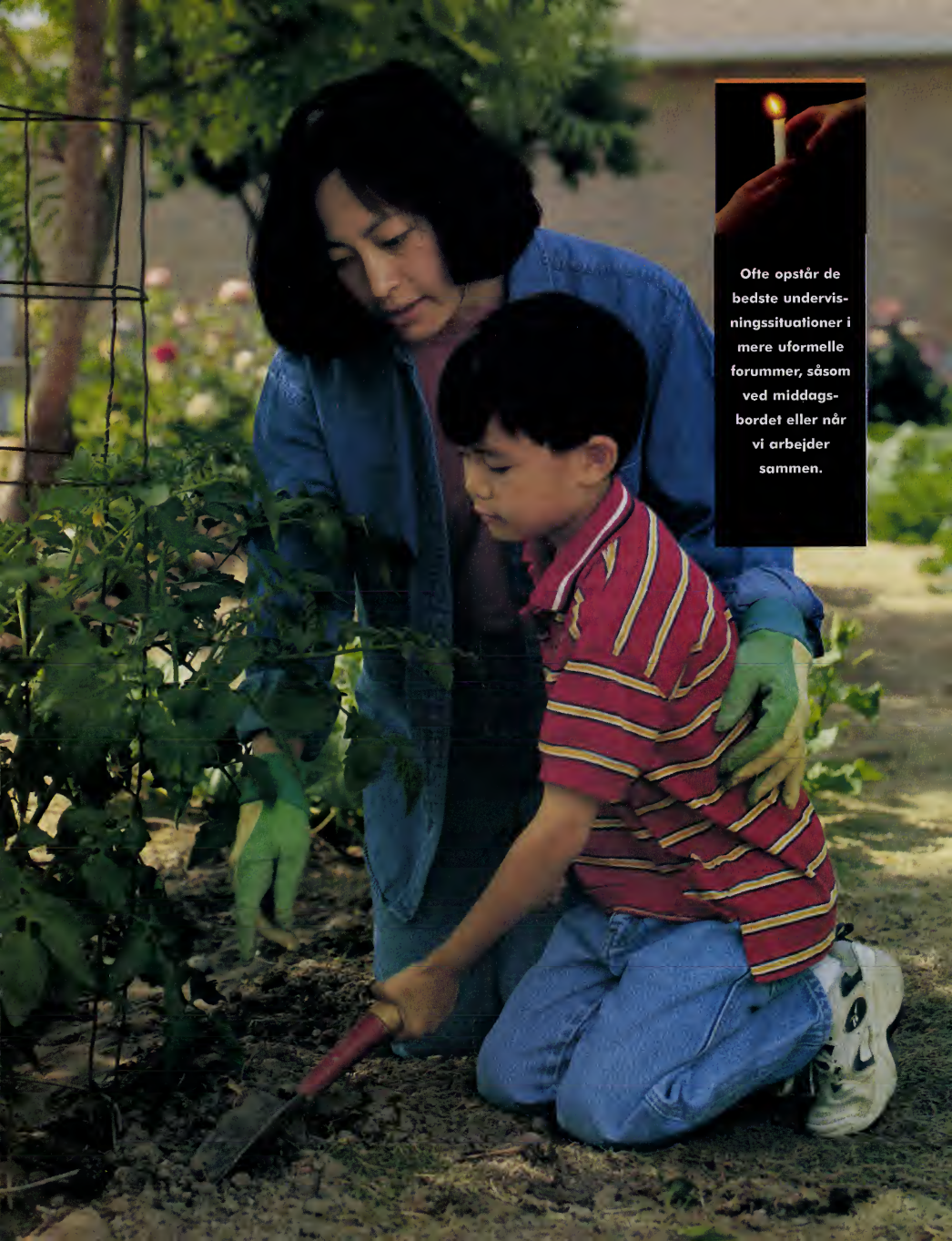
Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Nephi 25:23, 26).

Mulighederne for at undervise vore børn om Kristus og hans evangelium er næsten ubegrænsede, når vi tænker på både ord og eksempel.

STYRKEN VED FORBILLEDER

Man siger, at de tre bedste lærere er eksempel, eksempel og eksempel. Alle forældre underviser bedst deres børn i evangeliske sandheder ved selv at være forbilleder på kristen livsførelse. Vore børn lærer mere af at betragte, hvordan vi lever — hvordan vi reagerer, og hvad vi gør — end ved nogen anden måde, som vi kan undervise dem på.

Vi lærer vore børn at tjene godt ved selv at tjene godt. Vi lærer dem at tilgive ved selv at tilgive. Vi belærer dem om kærlighed og venlighed ved at være kærlige og venlige, taknemlighed og påskønnelse ved selv at udvise taknemlighed og

Oftentimes, the best teaching situations occur in more informal settings, such as at the dinner table or when we work together.

påskønnelse. Når vi indgår og holder evangeliske pagter og modtager frelsende ordnancer, ser vore børn det og påvirkes til at søge de velsignelser, som kommer af den form for lydighed. Vi belærer dem om principperne ærlighed og pålidelighed ved at være ærlige, hæderlige, tillidsvækkende og pålidelige. Vi belærer dem om dyderne ansvarlighed og punktlighed ved at være gørere, ikke tvivlere, ved at tage imod muligheder for at deltage og tjene, ved at være ordholdende. Når vi er eksempler på kærlighed og venlighed, er muntre, opmuntrer andre og bibringer dem glæde, fred og lykke, så lærer vore børn af vores eksempel og vores adfærd at opføre sig på samme måde. Det, som vi ønsker, at de skal være, det skal vi selv være. Hvis vi ønsker, at de skal have Kristi billede indprentet i deres bevidsthed, så skal vi selv stræbe efter at have det.

Min farmor var enke, fra hun var 64 til hun døde som 101-årig. Hun havde et enkelt, lille hjem med få af livets materielle goder, og dog var hun indbegrebet af lykke, glæde og tro, og hendes kærlige, venlige og håbefulde indstillingen var smittende.

Selv om hun havde sine fysiske skavanker og andre genvordigheder, så var hun en ukuelig optimist. Når som helst nogen fra hendes familie, som bestod af ti børn, 69 børnebørn, 210 oldebørn og 49 tipoldebørn, besøgte hende for at vise hende kærlighed og opmuntre hende, så modtog vi altid meget mere kærlighed og opmuntring, end vi var i stand til at give. Hun var rigt velsignet med det, der virkelig betyder noget, og det delte hun ud af ved sit ædle eksempel. Hun havde i sandhed Kristi billede indprentet i sin bevidsthed. Farmor havde kun fået otte års skolegang, og dog var hun en stærk og indflydelsesrig lærer.

GODE EKSEMPLER

Kloge forældre sørger for ikke at være eksempler på dårlige karaktertræk eller adfærd. Vi skal huske på, at had ødelægger den sjæl, som nærer det, misundelse forpester personligheden hos den, som styrer af den, kritik og fordømmelse knuser venskaber og fordomsfuldhed begrænser mulighederne i vores verden. Vi kan være eksempler på god opførsel på trods af disse fristelser. Vi kan vælge at lære vore børn en bedre vej ved at undgå nag, dømmesyg, skænderi, sarkasme, strid, mukkeri, latterliggørelse og fjendskab.

Når vi tilgiver og glemmer, giver vi vores børn mulighed for at opleve tilgivelsens mirakel. Da jeg som dreng bar Det Aronske Præstedømme, blev et fremtrædende medlem i min stav fundet skyldig i bedrageri og fængslet. Stavens medlemmer kom med mange kritiske kommentarer. Min rare og tilgivende far, som på det tidspunkt sad i stavens højråd, samlede os som familie og belærte os om, at der ikke findes nogen fuldkomne mennesker, som Herren kan kalde, men at der findes mange gode og vidunderlige mennesker, som han kalder til at styrke andre og selv blive styrket ved deres virke. Far sagde, at vi altid ville blive velsignet for at opretholde dem, som Herren kaldte til at tjene, og at vi skulle se på deres stærke sider og

ikke deres svagheder. Min fars tilgivende og kærlige følelser for vores tidligere leder lærte mig en værdifuld lektie, som har været et styrende princip i mit liv.

Selv om farmor havde sine vanskeligheder, var hun en ukuelig optimist. Hun var en stærk og indflydelsesrig lærer, der underviste i kraft af sit ædle væsen.

STYRKEN I ORD OG FORSKRIFT

Tal venligt – sig kun det, som opbygger. »Et mildt svar afvender vrede, et sårende ord vækker harme« (Ordsp 15:1). Når vi som forældre undgår ord, der fornedrer, nedbryder, skuffer eller gør modløs, lærer vi vore børn at undgå skadelige vaner. Når vi vælger og anvender ord, som opbygger, hylder, roser, opløfter og opmuntret, motiveres vore børn til at gøre det samme. På den måde lærer de kristuslignende træk, og den adfærd får dem til at føle sig godt tilpas.

I en engelsk salme står der: »Lad os ofte tale milde ord til hverandre, derhjemme og hvor som helst vi er.« Salmer forkynder mange evangeliske lærdomme og indbyder Ånden til at vidne om de lærdomme og sandheder, som der belæres om, samtidig med at de trøster og opmuntret. Vi kan anvende dem i hjemmet til at undervise vore børn og styrke de principper, som vi har undervist i med andre midler. Musik er så stærk en påvirkning, at de sange, som vi lærer som børn, forbliver i vores sind og hjerte livet igennem. Det kan være gavnligt for os som enkeltpersoner eller familie at studere teksten til nogle af salmerne eller primarysangene.

Når vi forældre får mulighed for at føre samtaler med vore børn, underviser vi dem bedst ved at lade dem få lov

til at udtrykke deres tanker og ved at være positive. Hvis vi vil fremme en effektiv atmosfære for undervisning, skal vi lytte til deres synspunkter, deres bekymringer og deres spørgsmål. Det er kloget at anvende princippet: Spørg, lad være med at forelæse. Stil spørgsmål, som begynder med:

»Hvad synes du om ...?« »Hvordan forstår du ...?« »Hvorfor tror du at ...?« eller » Hvad tror du, der er meningen med ...?«

Et af jeres teenagebørn vil måske spørge om lov til at gå til rockkoncert med sine venner. Hvis I siger: »Det vil jeg ikke have, for deres musik og deres opførsel efterlever ikke evangeliske standarder«, så kan det få barnet til at føle sig truet eller kuet. Men hvis I siger: »Tak fordi du spørger, men af en eller anden grund føler jeg mig utryg ved, at du tager med. Hvad tror du, det kan være, der får mig til at føle sådan?« Så får barnet mulighed for at drøfte evangeliske principper og deres anvendelse, uden at føle sig forurettet. Jeg har som far lært, at når vi svarer eller udtaler os om lærdomme eller principper uden at spørge

Vi begår en fejl, når vi undervurderer betydningen af det daglige eksempel og familielivets erfaringer.

om børnenes mening, så snyder vi dem for muligheden for selv at opdage evangeliske sandheder. Vi inddrager bedst vores børn i evangeliske samtaler, som fremmer indlæringen, ved at udveksle følelser og meninger med hinanden.

LIVETS LEKTIER

Ofte findes de bedste undervisningssituationer i de mere uformelle forummer, såsom drøftelser ved middagsbordet, samtaler, mens vi arbejder sammen eller er på rejse. Bøn kan også være effektive undervisningssituationer, når vi sammen rådfører os med Herren.

Vi skal også undervise ved eksempel og forskrift i mere formelle forummer, såsom familieaften, samtaler på tomandshånd, familieråd og familiestudium. Når vi som forældre oprigtigt stræber efter at belære vores børn om evangeliets guddommelige sandheder og vidne for dem om Guds godhed, kærlighed og velsigelser til os, giver Helligånden dem en overbevisning om disse principper.

Undervisningssituationer viser sig ofte på de mest uventede tidspunkter og i de særeste situationer. For nogle år siden gav vi vore to sønner 10 gears-cykler til jul. I et forsøg på at være en god far tog jeg en af vore gamle cykler og fulgtes med drengene, mens de lærte at betjene deres nye cykler. Det gik fint, indtil min tiårige søn kiggede ned på egerne, mens han skiftede gear. Han kørte direkte ind i en parkeret bil. Da jeg var et stykke foran ham, hørte jeg kun braget. Jeg vendte straks om for at hjælpe ham.

Jeg fik helt ondt i hjertet, da jeg så ham med blodig mund og en brækket

Da jeg tog min søn op i mine arme, spurgte han: »Far, hvordan kan det være, at jeg altid skal lære tingene på den hårde måde?«

fortand, fordi han havde slået ansigtet lige ned på bilens bagende. Det så i et øjeblik også ud til, at han havde brækket sit ben, noget han havde prøvet seks år tidligere. Da jeg tog ham op i mine arme, så han mig i øjnene og sagde: »Far, hvordan kan det være, at jeg altid skal lære tingene på den hårde måde?« Se, der var en undervisningssituation!

Vi bør undervise vore børn ud fra dagligdags hændelser – både vore egne og deres. Det var den måde, som Frelseren underviste på. Når vi knytter evangeliet til vores dagligdag, får det betydning i vore børns liv.

Vi skal konstant læse, studere og lære. Så kan Helligånden hjælpe os med at formidle det, som vi lærer. Og vi må aldrig glemme at vi kan bede om guddommelig hjælp. Vore børn er også Guds børn. Gennem vores tro og bønner kan og vil han velsigne dem, når vi ikke kan være sammen med dem, og på tidspunkter, hvor vi ikke ved, hvor de er, eller hvordan de har det.

Alle forældre har ret til at søge Herrens hjælp til at undervise deres børn i evangeliets sandheder. Vår Fader har betroet os disse børn, og han vil hjælpe os. Han vil også inspirere andre til at hjælpe i Kirkens klasse-

værelser, men hjemmet er det sted, hvor den vigtigste undervisning og indlæring bør finde sted. Vi kan alle være taknemlige for kloge og gode lærere, som har undervist vore forældre, for dem, som nu underviser os, og for dem, som hjælper os med at undervise vore børn. *Men de er hjælpere.* Vi må, som forældre, påtage os ansvaret for undervisningen af vore børn i evangeliets sandheder ved ord og eksempel. Når vi gør det, kan vi finde trøst i løftet: »Alle dine sønner skal være oplært af Herren, dine sønner får stor lykke« (Es 54:13). □

Evangeliske
samtaler fremmer
indlæringen, når
vi udveksler
følelser og
meninger med
hinanden.

Undervisning i hjemmet

Skriberne er grundlaget for enhver evangelisk undervisning i hjemmet. I dem har Herren givet os alle evangeliets grundlæggende principper sammen med eksempler på sin egen undervisning. Vi kan bruge hans metoder som forbilleder. Vi kan efterligne hans brug af lignelser og hverdagshistorier (såsom historien om de ti brudepiger, se Matt 25:1-13; den barmhjertige samaritaner, se Luk 10:25-37), af anskuelsesundervisning (såsom skattens mønt, se Matt 22:15-22) og af personlige budskaber (såsom det til den samaritanske kvinde ved brønden, se Joh 4:4-26).

Men skønt skrifterne er righoldige, så er de ikke de eneste kirkegodkendte materialer til evangelisk undervisning i familien. Vi kan være taknemlige for, at Herren har inspireret sine tjenere til at fremstille yderligere materialer, som kan hjælpe os med at lære og udvikle os. Der findes en lang række supplerende materialer til undervisning af evangeliske principper i hjemmet såvel som i Kirkens klasseværelser. Disse materialer bygger på og er i overensstemmelse med gamle og nutidige skrifter.

Blandt disse er tidsskriftet *Liahona*, der udkommer hver måned i de områder, hvor Kirken er solidt grundfæstet og med andre intervaller i de områder, hvor Kirken endnu ikke fungerer på de lokale sprog, eller hvor evangeliet først for nylig er blevet præsenteret. Artiklerne i *Liahona* er tilpasset medlemmernes dagligdag. Alle artiklerne, lige fra budskaberne fra vore kirkeledere til vidnesbyrd fra medlemmer eller gode ideer og forslag, kan tilpasses til undervisningen i hjemmet. Side 48 i hvert eneste nummer rummer forslag til, hvordan artiklerne i det pågældende nummer kan anvendes i undervisningen. Konferenceudgaverne af *Liahona* (januar og juli) findes også tilgængelig på mange sprog på Kirkens officielle hjemmeside: www.lds.org.

Udover Kirkens tidsskrifter findes der mange kirkeudgivelser i form af bøger, håndbøger og andre trykte materialer, som er værdifulde for hjemmets undervisning i Jesu Kristi evangelium. Det følgende er blot nogle af dem (med katalognummeret i parentes), som kan lånes i kirkebygningens bibliotek, hvis det findes der, købes fra Kirkens distributionscentre eller bestilles fra kataloget *Kirkens materialer*, som kan fås hos wardssekretæren, biskoppen eller grens-præsidenten,

■ **Familien:** En proklamation til verden« (35602 110), udsendt af Det

Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, underviser os om Herrens evige formål og jordiske hensigt med familien.

■ **Familie-vejledning** (31180 110) er et hæfte, som skildrer familiens formål og organisation.

■ **Undervisning – Den største kaldelse** (36123 110), den grundlæggende håndbog for kirkens lærerudviklingskursus, er en stor hjælp for enhver, som vil forbedre sine evner som underviser.

■ **Vejledning i undervisning** (34595 110) giver hjælp til at forbedre undervisningen, især i hjemmet.

■ **Vores arv:** *En kort beretning om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige* (35448 110) fremhæver vores arv som medlemmer af Kirken. Den er en hjælp i studiet af Kirkens historie.

■ **Til gavn og styrke for de unge** (34285 110) gennemgår unge sidste dages helliges standarder. Den er også en nyttig vejledning for voksne medlemmer.

■ **Evangelisk kunst** (34730) indeholder billeder og fotografier, som skildrer begivenheder fra skrifterne.

■ **Historier fra Det Nye Testamente** (31119 110) og **Historier fra Mormons Bog** (35666 110) indeholder historier fra den tid og de områder, som disse værker dækker, samt kort og ordlister. Disse hæfter er især nyttige til familier med små børn.

■ **Salmer og sange** (34832 110) og **Børnenes sangbog** (34831 0) opmuntrer

familiens medlemmer til at synge de samme opbyggende salmer og sange i hjemmet, som vi synger til vore møder.

■ *Det hellige tempel* (30959 110) er udformet som en hjælp til præstedømmeledere eller forældre til at

forberede medlemmer på at modtage templets ordnanncer. Det er et uddrag af et større værk med samme titel, som er skrevet af præsident Boyd K. Packer, der i dag er fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

■ *Templer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige* (35863 110) indeholder illustrerede artikler om fortidige og nutidige templers historie, formål og anvendelse.

■ *Håndbog i evangeliske principper* (31110 110), som er kursushæftet for undervisningen i gæsteklassen, indeholder en gennemgang af evangeliets lærdomme og principper samt et afsnit med 35 salmer og 10 børnesange. Det er alle tiders kildemateriale for familier.

■ *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith* (35744 110) er det andet bind i en række af bøger, som indeholder lærdomme fra nutidige præsidenter for Kirken. Den kan anvendes til personligt studium og er også kursushæftet for anden og tredje søndags møder i Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen.

■ *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A og B* (31111 110, 31112 110) er håndbøger, som hver indeholder 35 lektioner om emner, der har med præstedømmet og personlig retskaffenhed at gøre.

■ *Sidste dages hellige kvinder, Del A og B* (31113 110, 31114 110) indeholder hver 35 lektioner, som hjælper kvinder til at øge deres personlige retskaffenhed.

Der findes flere kirkeproducerede materialer. Informationer om bestilling af disse materialer findes i kataloget *Kirkens materialer*. □

»HUSK PÅ, HVEM DU ER«

Navnet er tilbageholdt ILLUSTRERET AF STEVE KROPP

Da jeg fyldte 14, begyndte min mor at tale i kodesprog. Netop som jeg styrtede ud af døren for at opleve nye eventyr med mine venner, råbte hun: »Husk på, hvem du er!«

Jeg var ikke helt sikker på, hvad hun mente med det, men jeg lod, som om jeg forstod det og råbte tilbage: »Det skal jeg nok, mor. Farvel!« Til tider tænkte jeg over hendes kodebudskab. Hvad var det, hun ville sige? Jeg vidste jo, hvem jeg var. Og hvad så?

Mit familieliv var ikke altid behageligt, mens jeg voksede op. Efter en særlig slem aften kan jeg huske, at jeg stirrede på mig selv i spejlet. Jeg kunne knap genkende mit eget spejlbillede, fordi mit ansigt var helt rødt af min fars gentagne slag. Jeg begyndte at græde, fordi jeg ikke anede, hvad jeg skulle gøre eller tænke. Jeg overvejede at stikke af. Og hvad der var værre endnu,

tanker om at gøre en ende på mit ulykkelige liv trængte sig ind i mit forvirrede sind.

Aldrig før eller siden har jeg følt mig så alene. Jeg følte mig udslidt, næsten villig til at hengive mig til mørket. Jeg kiggede ind i spejlet igen. *Jeg kender jo slet ikke mig selv*, græd jeg. Så hørte jeg min mors replik gentaget klart og tydeligt i mit sind: *Husk på, hvem du er! Husk på, hvem du er!*

For første gang forstod jeg, hvad min mor mente. Hun ville have, at jeg skulle tænke på min guddommelige herkomst. En strofe fra en primarysang glødede i mit sind: »Jeg er Guds kære barn« (*Salmer og sange*, nr. 195). Denne pludselige påmindelse hjalp mig til at bekæmpe Satans fristelse til at gøre noget dumt. Visheden om, at jeg var af guddommelig æt, ville hjælpe mig til at holde ud. Det var min mor klar over, og jeg vidste, at hun håbede, at jeg selv en dag ville finde ud af det.

Vor Herre Jesus Kristus er det fuldkomne eksempel på en, der forstod sin guddommelige herkomst. Skrifterne fortæller os, at han i sin ungdom »gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker« (Luk 2:52). Jo mere hans forståelse øgedes, desto bedre forberedt var han på at opfylde sin rolle som verdens Frelser.

Vi bliver ikke bedt om at lide som Jesus Kristus gjorde. Men som en hjælp til at overvinde vores prøvelser har vor himmelske Fader givet os redskaber som kan øge vores forståelse af vores guddommelige herkomst. Fra skrifterne lærer vi, hvordan andre er blevet klar over deres rolle som Guds sønner og døtre og har opført sig derefter. Fra levende profeter hører vi om vores guddommelige natur og muligheder. Gennem præstedømmet kan vi modtage inspirerede velsignelser, som minder os om vores forhold til vor himmelske Fader. I templet bliver vi belært, mens vi tager del i hellige ordnancer. Og gennem bøn kan vi modtage den hjælp, som vi har brug for, når vi glemmer, hvem vi er.

De år, der fulgte efter den aften, hvor jeg knækkede mors kode, var vanskelige. Men erkendelsen af min guddommelige natur har hjulpet mig til at se mine udfordringer i et evigt perspektiv. Den kundskab fik mig til at gifte mig i templet og sammen med min mand opdrage en familie, der var solidt rodfæstet i evangeliet.

Jeg tænker ofte på min mors ord. Til tider har jeg forestillet mig min sidste stund med min himmelske Fader, inden jeg kom herved til jorden. Jeg kan lide at forestille mig, at han gav mig et knus og opmuntrede mig med nogle sidste kloge ord: »Husk på, hvem du er!« □

Sådan anvender du *Liahona* for juni 2001

Du kan finde nyttige ideer til undervisning og samtaler i dette nummer af *Liahona*. (Numrene herunder henviser til sidenumrene i dette nummer. L = Lille *Liahona*).

NYTTIGE IDEER

■ »Hvem tror du, at du er?« Præsident James E. Faust, side 2: Drøft præsident Fausts fem forslag til at hjælpe unge med at forstå, hvem de er. Tænk over, hvordan du selv kan anvende disse forslag.

■ »En tilbøjelighed til bestandig at gøre godt«, ældste Spencer J. Condie, side 14: Hvis nogle af dine tilbøjeligheder ikke er i harmoni med en kristen karakter, så tænk på, at »tilbøjeligheder udspringer af ønsker«. Bed om, at dine ønsker må ændre sig, så du »hungrer og tørster efter retfærdighed« (3 Nephi 12:6).

■ »Værdsæt Frelserens offer«, side 26: Læs om den unge mand, som fik hjælp til omvendelse af sin biskop. Hvad kan du lære af hans holdning til synd, omvendelse og det at stå ren for Herren?

■ Husk på, hvem du er«, side 46: Når du befinder dig i en vanskelig situation, så tænk på denne unges kvindes budskab: Husk på, hvem du er. Du er Guds barn, og du kan leve med ham igen, hvis du lever op til dine pagter.

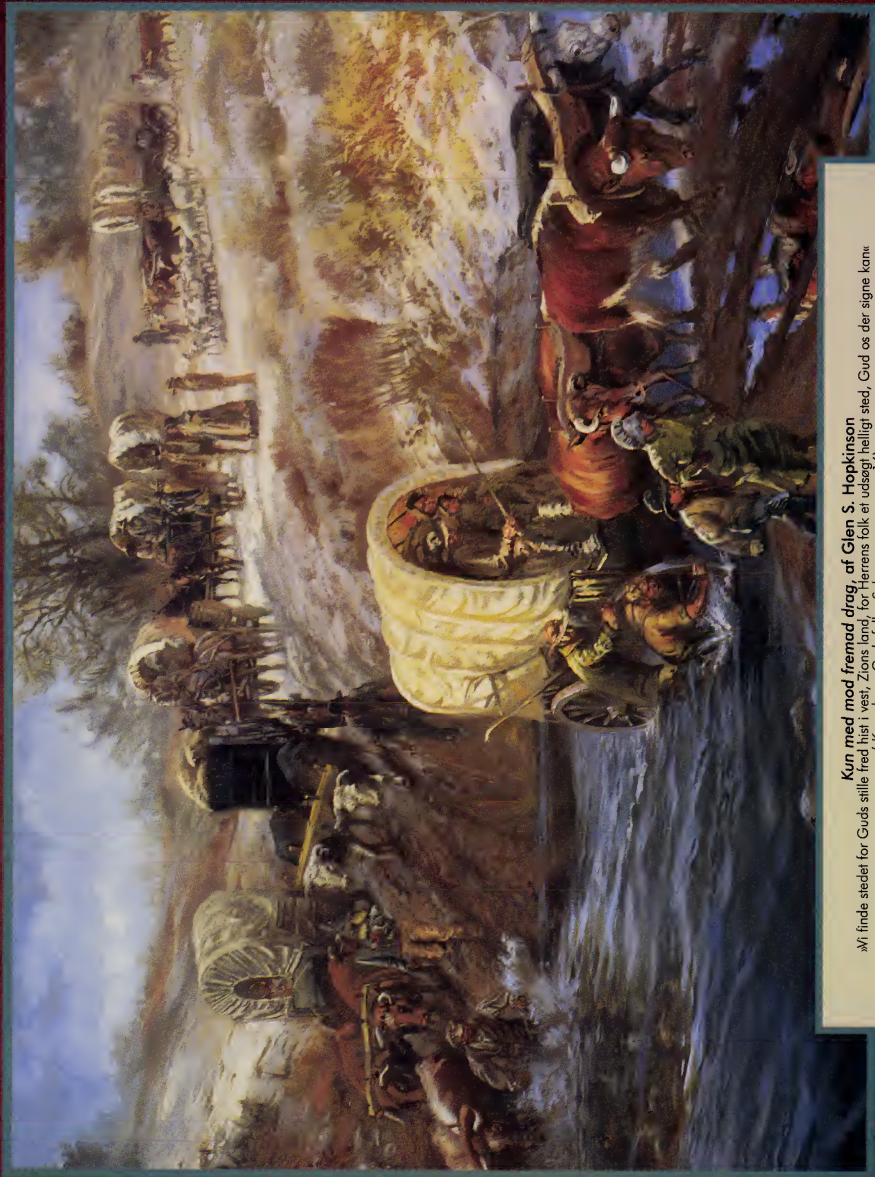

EMNER I DETTE NUMMER

Besøglæreriender.....	25
Bøn.....	25, 28, L12
Det Nye Testamente, Historier fra L12, L14	
Familieaften.....	48, L10
Faste.....	25
Forældrerollen.....	36
Fred.....	28
Guddommelig natur.....	2, 46
Helbredelse.....	28, L14
Helligånden.....	28
Hjemmelærere.....	7
Jesus Kristus.....	26
Konvertering.....	8, 14, 28
Lydighed.....	22, L6
Lykke.....	2
Missionering.....	8, 28, L10
Nadveren.....	26
Omvendelse.....	2, 14, 26
Pagter.....	14
Pionerer.....	L2, L5
Profeter.....	34, L6, L8
Seminar.....	10
Tiende.....	22
Tilbøjeligheder.....	14
Tjeneste.....	2
Undervisning.....	36, 44
Venskab.....	10

ARTIKLER AF UNGE EFTERLYSE

Vi efterlyser artikler fra vore unge læsere. Historier, som vil styrke troen hos unge verden over. Send din beretning til YOUTH ARTICLES, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send den via e-mail til CUR-Liahona-1Mag@ldschurch.org. Husk at vedlægge fulde navn, alder, privatadresse samt ward og stav. Hvis det er muligt kan du vedlægge et billede af dig selv og andre af personerne fra din artikel.

Kun med mod fremad drag, af Glen S. Hopkinson

»I finde stedet for Guds stille fred hist i vest, Zions land, for Herrens folk et udsegt helligt sted, Gud os der signe kan«
(Kom, kom, Guds folk, Salmer og sange, nr. 16).

» **D**en evangeliske undervisning af børnene er først og fremmest forældrenes ansvar ... Hjemmet er livets og kirkens vigtigste klasselokale.« Se »Sådan bliver vi vore børns bedste lærere«, side 36.

